

การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของ
บุคลากรท้องถิ่น: กรณีศึกษาบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา

A STUDY OF PROBLEMS AND OBSTACLES IN DECENTRALIZATION FROM
THE PERSPECTIVES OF LOCAL PERSONNEL: A CASE STUDY OF
PERSONNEL IN LOCAL GOVERNMENT ORGANIZATIONS IN
KRASAESIN DISTRICT, SONGKHLA PROVINCE

ณัฐพล ยอดหวาน

Nattaphon Yodwhan

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Minor Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
of Master of Public Administration

Prince of Songkla University

2566

ชื่อสารนิพนธ์	การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจาก ส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่น : กรณีศึกษาบุคลากรใน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแจะสินธุ์ จังหวัดสงขลา
ผู้เขียน	ณัฐพล ยอดหวาน
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	คณะกรรมการสอบ
.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรีสมภาพ จิตรภิรมย์ศรี)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรีสมภาพ จิตรภิรมย์ศรี)
กรรมการ
	(รองศาสตราจารย์ ดร.วิษณุพงษ์ โพธิพิรุฬห์)
กรรมการ
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ผายนีย์ ช. บุญพันธ์)

	(ดร.สิริวิทย์ อีสโร)
	รักษาการแทนผู้อำนวยการหลักสูตร
	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

ชื่อสารนิพนธ์	การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่น : กรณีศึกษาบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา
ผู้เขียน	ณัฐพล ยอดหวาน
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์
ปีการศึกษา	2566

บทคัดย่อ

การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่น : กรณีศึกษาบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ทราบถึงทัศนะของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น 2) ศึกษาเปรียบเทียบต่อการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรท้องถิ่น ในแง่ขององค์กรระหว่างเทศบาลกับองค์การบริหารส่วนตำบล และ ระหว่างข้าราชการและพนักงานจ้าง ซึ่งเป็นบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ทั้ง 4 แห่ง จำนวน 107 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า

1. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอายุ ภูมิภาค ภูมิลำเนา การศึกษา ต่างกันมีทัศนะต่อปัญหาการกระจายอำนาจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีตำแหน่งที่ต่างกันเปรียบเทียบระหว่างข้าราชการและพนักงานจ้างมีทัศนะต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างประเภทกัน เปรียบเทียบระหว่างบุคลากรที่สังกัดเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนะต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในประเด็นปัญหา 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านรูปแบบและโครงสร้าง 2) ด้านการบริหารงานบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ
 - ก) ปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้าง บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนะต่อปัญหาและอุปสรรคมากกว่าเทศบาลตำบล โดยองค์การบริหารส่วนตำบลมีคะแนนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.462 เทศบาลตำบลมีคะแนนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.469

(3)

ข) ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคล บุคลากรของเทศบาลตำบลมีทักษะต่อปัญหาและอุปสรรคมากกว่าองค์การบริหารส่วนตำบล โดยเทศบาลตำบลมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 2.34 ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.739 องค์การบริหารส่วนตำบลมีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 1.88 ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.781

ค) ปัญหาด้านอื่นๆ ได้แก่ ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ ปัญหาด้านการกำกับดูแล ปัญหา ด้านงบประมาณ ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนนั้น บุคลากรของเทศบาลตำบลและองค์การบริหารตำบลมีทักษะต่อปัญหานี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ

Minor Thesis Title	A STUDY OF PROBLEMS AND OBSTACLES IN DECENTRALIZATION FROM THE PERSPECTIVES OF LOCAL PERSONNEL: A CASE STUDY OF PERSONNEL IN LOCAL GOVERNMENT ORGANIZATIONS IN KRASAESIN DISTRICT, SONGKHLA PROVINCE
Author	Mr. Nattaphon Yodwhan
Major Program	Public Administration
Academic Year	2566

ABSTRACT

This study delves into the intricacies of decentralizing power from central to local authorities, focusing on the perspectives of local personnel. Specifically, it examines personnel within local administrative organizations in Krasaesin District, Songkhla Province, with the following objectives: 1) To ascertain the viewpoints of local government personnel regarding the challenges and obstacles associated with decentralizing power from central authorities to local levels. 2) To conduct a comparative analysis of perceptions regarding decentralization issues among local personnel, considering distinctions within the organizations (municipalities vs. sub-district administrative organizations) and employment types (civil servants vs. hired employees). The study encompassed 107 individuals employed in various capacities within local government organizations across the four areas of Krasaesin District. Data collection was executed through the distribution of questionnaires and subsequent analysis employing descriptive statistics.

Key Research Findings:

1. Age, hometown, and educational backgrounds of local government personnel do not significantly influence their perspectives on decentralization issues.
2. Distinctions in positions, whether civil servants or hired employees, do not yield significant differences in the perceptions of challenges and obstacles associated with decentralizing power from central to local levels.

3. Notably, divergent views emerged when comparing local government personnel in sub-district municipalities and sub-district administrative organizations. These differences were particularly pronounced in two areas:

a) Form and structure: Personnel in the Sub-district Administrative Organization expressed higher concerns regarding problems and obstacles compared to those in the Sub-district Municipality. The former achieved a mean score of 2.43, with a standard deviation of 0.462, while the latter scored a mean of 2.22, with a standard deviation of 0.469.

b) Personnel management: Personnel in the Sub-district Municipality exhibited a more positive outlook regarding problems and obstacles compared to those in the Sub-district Administrative Organization. The Sub-district Municipality garnered a mean score of 2.34, with a standard deviation of 0.739, while the Sub-district Administrative Organization obtained a mean score of 1.88, with a standard deviation of 0.781.

c) Additional issues raised encompassed matters of authority and governance, budgetary concerns, and public participation. Notably, no statistically significant differences were identified in the perspectives of personnel from Sub-district Municipalities and Sub-district Administrative Organizations regarding these issues.

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณา ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ คำปรึกษา และให้ความรู้ในระหว่างการทำสารนิพนธ์ ตลอดจนการตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขความบกพร่องของสารนิพนธ์ จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรีสมภพ จิตรภิมย์ศรี อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้วิจัยจึงกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วิษณุพงษ์ โพธิพิรุฬห์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หมายนีย์ ช. บุญพันธ์ ที่ให้เกียรติมาเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ และให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องเพิ่มเติม เพื่อให้สารนิพนธ์มีความถูกต้องสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ทุกท่าน ที่ได้อบรมและให้ความรู้แก่ผู้วิจัย ตลอดจนบุคลากรบัณฑิตศึกษา คณะวิทยาการจัดการและเจ้าหน้าที่ประจำหลักสูตรทุกสาขาวิชา ที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ ในการติดต่อประสานงาน รวมถึงอำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดีโดยตลอด

ขอขอบพระคุณข้าราชการ พนักงานจ้างของเทศบาลตำบลกระแสดินธุ์ เทศบาลตำบลเชิงแสง องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ และองค์การบริหารส่วนตำบลโรง ที่เสียสละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณบิดา มารดา พี่ น้อง และเพื่อนๆ ที่คอยให้กำลังใจและสนับสนุน ตลอดจนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วง

ณัฐพล ยอดหวาน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(2)
ABSTRACT	(4)
กิตติกรรมประกาศ	(6)
สารบัญ	(7)
รายการตาราง	(9)
รายการภาพประกอบ	(11)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	5
1.3 สมมติฐาน	5
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	6
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ	8
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่น	10
2.3 กฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนดการปกครองท้องถิ่น	15
2.4 รูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	19
2.5 การกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	22
2.6 บริบทของอำเภอกระแสนิษฐ์ จังหวัดสงขลา	25
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
2.8 กรอบแนวความคิดในการวิจัย	40
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	41
3.1 ประชากร กลุ่มตัวอย่าง วิธีการสุ่มตัวอย่าง	41
3.2 แบบแผนการวิจัย	42
3.3 เครื่องมือในการวิจัย	43
3.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	44

	(8)
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล วิธีการทางสถิติต่างๆ ที่นำมาใช้	45
บทที่ 4 ผลการวิจัย	47
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
4.2 ลำดับชั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	65
5.1 สรุปผลการวิจัย	65
5.2 อภิปรายผล ตามสมมุติฐาน	67
5.3 ข้อเสนอแนะ	68
บรรณานุกรม	70
ภาคผนวก	74
ประวัติผู้เขียน	91

รายการตาราง

ตาราง	หน้า
3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	42
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล	48
4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของปัญหา และอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา	50
4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของปัญหา และอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา จำแนกตามรายชื่อ	51
4.4 การรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามอายุ	52
4.4.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างอายุกับการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	53
4.5 การรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามภูมิลำเนา	54
4.5.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างภูมิลำเนากับการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	55
4.6 การรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามระดับการศึกษา	55
4.6.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	57
4.7 การรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามตำแหน่ง	58
4.7.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างตำแหน่งกับการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	59
4.8 การรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามองค์กร	60
4.8.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างองค์กรกับการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	61

4.9	สรุปผลการทดสอบเปรียบเทียบระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับการรับรู้ปัญหา การกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	62
-----	--	----

รายการภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดการวิจัย

40

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

การปกครองท้องถิ่นในประเทศไทยมีการเริ่มขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 5 โดยได้มีการทดลองจัดตั้งหน่วยการปกครองท้องถิ่นขึ้นมา เพื่อให้ประชาชนได้รู้จักการปกครองตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใดควรจัดทำเพื่อรักษาความสะอาดแห่งชุมชนของตน การใดควรจัดทำเพื่อเป็นการบูรณะหรือจัดสร้างขึ้นเพื่อความสะอาดแห่งชุมชน เช่น ถนนหนทาง การติดตามประทีปโคมไฟก็ดี ควรเป็นหน้าที่ของชุมชนนั้น และโดยพระราชประสงค์ดังกล่าวนี้ก็ได้มีการทดลองจัดตั้งระบบสุขาภิบาลขึ้นเป็นครั้งแรก

จนเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2475 จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติเทศบาลขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2576 ซึ่งเป็นที่ตระหนักดีว่าโครงการจัดตั้งเทศบาลนั้นได้เริ่มมาตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว แต่มีเหตุการณ์จำเป็นต้องระงับไปในเมื่อมีเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงการปกครองเกิดขึ้น จนมาถึงในปี พ.ศ. 2476 จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติเทศบาลขึ้น ทำให้มีเทศบาลเกิดขึ้นนับแต่นั้นเป็นต้นมา

ปัจจุบันประเทศไทยปกครองในระบอบประชาธิปไตย โดยที่มีการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินแบ่งเป็น การบริหารราชการส่วนกลาง การบริหารราชการส่วนภูมิภาคและการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น โดยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นการกระจายอำนาจออกมาจากส่วนกลาง ซึ่งเป็นแนวคิดที่ถือเป็นรากฐานของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริง โดยต้องการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองตนเองภายในท้องถิ่นของตน เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าจะสามารถลดความเหลื่อมล้ำในด้านต่างๆได้ การปกครองท้องถิ่นได้รับการบัญญัติรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญหลายฉบับ แต่ที่ชัดเจน ที่สุดคือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ที่มีการบัญญัติไว้เป็นหมวดการปกครองท้องถิ่นที่ชัดเจน โดยวางหลักการว่า ท้องถิ่นต้องมีความเป็นอิสระและสามารถปกครองตนเองได้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ถูกจัดตั้งขึ้นทั่วประเทศ ทั้งในรูปแบบทั่วไปและรูปแบบพิเศษ มีอำนาจหน้าที่และภารกิจมากมายตามที่กฎหมายกำหนด กระทั่งปัจจุบันการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ดำเนินมานานหลายสิบปี องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่และภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนเรื่อยมา แต่ในสถานการณ์ของการปกครองท้องถิ่นกลับมีแต่ปัญหาสะสมมากมาย จนกลายเป็นว่ายิ่งนับวันการปกครองท้องถิ่นกลับไม่มีอิสระในการปกครองตนเอง ไม่สามารถปกครองตนเองได้ ต้องพึ่งพารัฐส่วนกลางมากขึ้น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยการปกครองที่ใกล้ชิดกับประชาชน มีหน้าที่ให้บริการสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ อย่างถนน ทางเท้า ความสะอาด การจัดหาน้ำประปา การระบายน้ำ การศึกษาขั้นต้น การตลาดและการพาณิชย์ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในต่างประเทศยังสามารถบริหารจัดการเรื่องระบบขนส่งสาธารณะ และผังเมือง ในพื้นที่ของตนเองได้อย่างเต็มที่ การกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยมีอำนาจ และศักยภาพในการดำเนินงานจะช่วยตอบสนองกับปัญหาในชีวิตประจำวันของประชาชนในท้องถิ่น นั้นๆ ได้อย่างทันทั่วถึงและตรงตามความต้องการได้มากกว่ารัฐบาลส่วนกลาง เพราะสถานการณ์และ ปัญหาในแต่ละพื้นที่มีความแตกต่างกันไปและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งรัฐบาลส่วนกลางมีอาจ หยั่งรู้ได้ทั้งหมด การแก้ปัญหาทุกเรื่องโดยรัฐบาลส่วนกลางเพียงอย่างเดียวจึงไม่อาจแก้ไขสถานการณ์ และปัญหาของทุกพื้นที่ได้อย่างละเอียดและครอบคลุม ดังนั้น การเพิ่มอำนาจให้กับรัฐบาลท้องถิ่นใน การบริหารจัดการเรื่องรายละเอียดในท้องถิ่นตนเอง ควบคู่กับระบบการรับผิดชอบต่อประชาชนใน ท้องถิ่นของตนเองจะช่วยให้อำนาจการตัดสินใจและทรัพยากรอยู่ในมือของผู้ที่เผชิญและเข้าใจถึง ปัญหามากที่สุด ประเทศไทยพยายามกระจายอำนาจการบริหารสู่ท้องถิ่นมาอย่างยาวนาน แม้ ประเทศไทยจะมีการตั้งหน่วยงานท้องถิ่นอย่างสุขาภิบาลและเทศบาลมายาวนาน แต่หมุดหมายหลัก ในการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น คือ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2540 ที่ได้ระบุให้องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นมีอิสระในการกำหนดนโยบาย การปกครอง การบริหารงาน เงิน และบุคลากรของตน อีกทั้งมี อำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ ถือเป็น การเพิ่มอำนาจบริหารในท้องถิ่นมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นจุดตั้ง ต้นในการกำหนดกฎหมายใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งให้สิทธิให้เสียงแก่ ประชาชนในการเลือกคณะผู้บริหารและสมาชิกสภาท้องถิ่นของตน หนึ่งในนั้นคือพระราชบัญญัติ กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 (ต่อไปนี้จะ เรียกโดยย่อว่า พ.ร.บ.กำหนดแผนฯ 2542) ซึ่งกำหนดอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเป้าหมายของการกระจายอำนาจที่ชัดเจน

ทว่าจวบจนถึงทุกวันนี้ บทบาทหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังมีอย่าง จำกัดอยู่มาก ทำให้เกิดปัญหาทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพในการให้บริการสาธารณะ การไม่กระจาย อำนาจคืนสู่ท้องถิ่นอย่างเอาจริงเอาจัง เป็นผลจากทัศนคติที่ระแวงว่าประชาชนจะไม่สามารถบริหาร จัดการรัฐบาลท้องถิ่นได้ จึงยังควบคุมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกฎหมายและกฎระเบียบ จำนวนมาก การตรวจสอบควบคุมดูแลที่เข้มข้นโดยราชการส่วนกลางอย่างกระทรวงมหาดไทย

ตลอดจนองค์กรอิสระอย่างสำนักตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) และคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ฉะนั้น ปัญหาในการกระจายอำนาจแบ่งเป็นประเด็นหลักๆได้ ดังนี้

1) ปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบทั่วไประดับล่างคือเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) มีปัญหาว่าองค์การบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลมีความแตกต่างกันในเรื่องของรูปแบบการดำเนินงานและงบประมาณ ซึ่งส่งผลต่อการบริหารจัดการและคุณภาพในการจัดทำบริการสาธารณะ โครงสร้างภายในขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบทั่วไป มีฝ่ายบริหารและฝ่ายสภาท้องถิ่น ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน มีปัญหาเรื่องของการถ่วงดุลอำนาจระหว่างสภาที่ไม่อาจทำได้จริง ฝ่ายนิติบัญญัติไม่อาจใช้อำนาจในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นและในด้านการถ่วงดุลอำนาจได้ ไม่เกิดการตรวจสอบถ่วงดุลที่แท้จริง

2) ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การกำหนดอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐกับท้องถิ่นยังไม่ชัดเจน มีการกำหนดทั้งในกฎหมายจัดตั้งและพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจฯ ให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในด้านต่างๆ แต่ก็ยังมีหน่วยงานของทั้งรัฐส่วนกลางและภูมิภาคยังคงมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนั้นๆอยู่ โดยเฉพาะราชการส่วนภูมิภาคซึ่งมีหน่วยงานตั้งอยู่ในพื้นที่มีอำนาจหน้าที่ที่มีความคล้ายกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการทับซ้อนเชิงอำนาจ

3) ปัญหาด้านการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 กำหนดให้รัฐจะต้องให้ความสำคัญแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น การกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องทำเท่าที่จำเป็นและมีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ชัดเจน สอดคล้องและเหมาะสมกับรูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่รัฐส่วนกลางกำกับดูแลท้องถิ่นมากเกินไป ทั้งทางตรงผ่านทางตัวแทนของรัฐคือราชการส่วนภูมิภาคในพื้นที่และทางอ้อมผ่านทางนโยบายประชานิยมต่างๆของรัฐบาล การควบคุมโดยระบบงบประมาณ เป็นต้น จนกลายเป็นการครอบงำท้องถิ่น จนท้องถิ่นขาดความเป็นอิสระในการปกครองตนเอง

4) ปัญหาด้านการคลังและงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ท้องถิ่นมีงบประมาณไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับภารกิจที่ต้องจัดทำตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นคิดเป็นสัดส่วนต่อรายได้ของรัฐบาลในไม่เกิน พ.ศ. 2549 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 โดยการเพิ่มสัดส่วนอย่างเหมาะสมกับภารกิจที่ถ่ายโอน แต่เมื่อครบกำหนดรัฐบาลก็ออกกฎหมายมากำหนดอัตรารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใหม่ ปัจจุบันรายได้ของ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็ยังคงไม่ถึงตามที่กฎหมายกำหนดไว้แต่แรก นอกจากนี้ท้องถิ่นยังขาดการพัฒนาในเรื่องฐานภาษีท้องถิ่นหรือการหารายได้ ทำให้การเก็บภาษีในส่วนนี้ได้น้อย ไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานในพื้นที่

5) ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มีความชัดเจน พระราชบัญญัติระเบียบการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีคณะกรรมการไตรภาคีขึ้นมาเพื่อดูแลการบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นในระดับต่างๆทั่วประเทศ มีบทบาทสำคัญในการบริหารงานบุคคลของท้องถิ่น แต่ก็ยังมีราชการส่วนกลางเข้ามาเป็นคณะกรรมการในสัดส่วนที่มีนัยสำคัญต่อการกำหนดแนวทางการบริหารงานบุคคลท้องถิ่นและในส่วนของการกำหนดอัตราตำแหน่งต่างๆ ก็ยังคงเป็นการกำหนดโดยไม่ได้มีการนำเรื่องภารกิจของท้องถิ่นในแต่ละพื้นที่มาพิจารณา ทำให้หลายท้องถิ่นได้บุคลากรที่ไม่ตรงกับหน้าที่ของท้องถิ่นนั้นๆ นอกจากนี้การบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นยังเชื่อมโยงกับงบประมาณของท้องถิ่น ซึ่งไม่เอื้อต่อการเติบโตในสายงานภายในท้องถิ่นของตนได้ บุคลากรของท้องถิ่นขาดการพัฒนาเรื่องความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

6) ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่น การมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นของประชาชนมีน้อยมาก มีเพียงการไปใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่นเท่านั้น ในกรณีที่ได้มีส่วนร่วมก็เป็นการมีส่วนร่วมตามแบบพิธี เท่านั้น เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ไม่มีความชัดเจน ไม่มีงบประมาณและองค์กรภายในสนับสนุนการมีส่วนร่วม และประชาชนเองที่ยังไม่เข้าใจบทบาทของตนเอง ยังไม่ตระหนักถึงความเป็นเจ้าของเงินภาษีของตนเองอย่างแท้จริง ซึ่งทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขาดการสนใจและขาดพลังความร่วมมือจากประชาชน

จากสภาพปัญหาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งได้กล่าวมานั้น เป็นปัญหาที่สะสมเรื่อยมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และอาจจะเป็นปัญหาต่อไปในอนาคต หากไม่ได้มีการแก้ไขปัญหาย่างเป็นระบบ เพราะปัญหาในแต่ละด้านนั้นเป็นปัญหาที่สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ซึ่งต้องพิจารณาร่วมกันอย่างรอบด้านและบูรณาการร่วมกันในทุกภาคส่วน ปรับปรุงแก้ไขให้การปกครองท้องถิ่นของไทยบรรลุเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ให้ท้องถิ่นมีอิสระและสามารถปกครองตนเองได้ตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น

ดังนั้นการวิจัยในครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาปัญหาการปกครองท้องถิ่นในปัจจุบัน เพื่อวิเคราะห์สาเหตุ และแนวทางการแก้ไขปัญหา ทั้งนี้โดยวิเคราะห์โครงสร้างการปกครองท้องถิ่นตามแนวคิดการปกครองตนเอง เพื่อแสดงให้เห็นว่ารูปแบบดังกล่าวจะสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้หรือไม่อย่างไร โดยเปรียบเทียบและวิเคราะห์แนวทางในการแก้ไขปัญหาการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยต่อไป

เนื่องด้วยปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น โดยผู้วิจัยได้ให้ความสนใจที่คณะของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4 แห่ง ได้แก่ เทศบาลตำบลกระแสดินธุ์ เทศบาลตำบลเชิงแส องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ เทศบาลตำบลโรง โดยเลือกพื้นที่ที่จะทำการศึกษา คือ อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา เพื่อจะสมารถนำผลจากงานวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบถึงทัศนะของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ต่อการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา

1.3 สมมติฐาน

1. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีภูมิหลังต่างกันมีทัศนะต่อปัญหาของการกระจายอำนาจต่างกัน
2. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีตำแหน่งที่ต่างกันมีทัศนะต่อปัญหาของการกระจายอำนาจต่างกัน
3. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างประเภทกันมีทัศนะต่อปัญหาของการกระจายอำนาจต่างกัน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น สามารถนำข้อมูลวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไข พัฒนา ปรับปรุงการบริหารราชการในระดับต่างๆให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและตรงตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ ปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย

1. ตำแหน่ง
2. องค์กร
3. ภูมิหลังของบุคคล

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ทั้ง 6 มิติซึ่งประกอบด้วย

1. ปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
2. ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การกำหนดอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐกับท้องถิ่นยังไม่ชัดเจนปัญหาความร่วมมือของประชาชน
3. ปัญหาด้านการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
4. ปัญหาด้านการคลังและงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
5. ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
6. ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่น

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ทำการศึกษาคือ บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4 แห่ง

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา คือในพื้นที่ อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา

4. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนมกราคม 2565 ถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ.2565

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. บุคลากรท้องถิ่น หมายถึง ข้าราชการและพนักงานจ้างของเทศบาลตำบลกระแสดินธุ์ เทศบาลตำบลเชิงแส องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ องค์การบริหารส่วนตำบลโรง

2. ทักษะ หมายถึง ความเห็น การเห็น การแสดงความคิดเห็น
3. องค์กร หมายถึง เทศบาลตำบลกระแสดินธุ์ เทศบาลตำบลเชิงแส องค์กรบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ องค์กรบริหารส่วนตำบลโรง
4. ส่วนกลาง หมายถึง สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง ทบวง กรมหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ซึ่งสังกัดหรือไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง
5. การกระจายอำนาจ หมายถึง การที่หน่วยบริหารราชการส่วนกลางถ่ายโอนทั้งอำนาจหน้าที่ ทรัพยากรต่างๆ รวมถึงงบประมาณ ให้แก่หน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ซึ่งผู้ศึกษาได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่น
- 2.3 กฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนดการปกครองท้องถิ่น
- 2.4 รูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- 2.5 การกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- 2.6 บริบทของอำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.8 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ

ความหมายของการกระจายอำนาจ

ศ.(เกียรติคุณ)ดร.ธเนศวร์ เจริญเมือง กล่าวถึงการกระจายอำนาจว่าเป็นระบบ การบริหารการปกครองประเทศที่มีรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติกระจายอำนาจบางส่วนให้แก่หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้มีอำนาจดำเนินการภายในอาณาเขตของตนโดยปราศจาก การแทรกแซง ดังนั้นเพื่อให้มีอำนาจจึงยกอำนาจการปกครอง (Devolution) เพื่อเป็นการให้ความ รับผิดชอบแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยเด็ดขาด ส่วนกลางจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกมิได้ เพราะสัมพันธ์ภาพส่วนกลางกับท้องถิ่นมิใช่เป็นแบบสายการบังคับบัญชา

ศ.ดร.ปรัชญา เวสารัชช์ ได้แยกการกระจายอำนาจเป็นการกระจายอำนาจทาง การเมืองกับการกระจายอำนาจทางการบริหารคือการกระจายอำนาจทางการเมืองหมายถึง การ มอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบและอำนาจดำเนินการในเชิงระบบซึ่งกระทบโครงสร้างลำอำนาจ สัมพันธ์ของหน่วยการเมืองการปกครองที่เป็นอยู่ การกระจายอำนาจทางการบริหาร หมายถึง การ มอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบและอำนาจดำเนินการให้แก่หน่วยงานระดับรองๆลงไป ทั้งนี้โดยมี

จุดมุ่งหมายสำคัญที่จะให้หน่วยงานแต่ละระดับมีขีดความสามารถตัดสินใจและดำเนินการที่จำเป็นได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

สถาบันพระปกเกล้า (2545, หน้า 525) “การกระจายอำนาจ คือ การที่รัฐมอบอำนาจการปกครองบางส่วนให้แก่องค์กรที่ไม่ใช่หน่วยงานของราชการบริหารส่วนกลางหรือราชการส่วนภูมิภาคเพื่อให้องค์กรนั้นสามารถจัดบริการสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพตามสมควร และรัฐบาลโดยราชการส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาคจะทำหน้าที่ควบคุมดูแล แต่ไม่มีอำนาจบังคับบัญชาสั่งการ

กล่าวโดยสรุป การกระจายอำนาจ คือ การลดภาระอำนาจการปกครองของรัฐบาลไปให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้จัดการบริการสาธารณะต่างๆ แก่ประชาชน เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นเป็นหลักอย่างมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายที่กำหนดไว้

ความสำคัญของการกระจายอำนาจ

หลักความอิสระในการกำหนดนโยบายและการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ย่อมมีอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหารจัดการ การบริหารงานบุคคล และการเงินการคลังของตนเอง โดยยังรักษาความเป็นรัฐเดี่ยวและควมมีเอกภาพของประเทศ การมีสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นประมุขและความมั่นคงของชาติเอาไว้ได้ตลอดจนการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเมืองการปกครองท้องถิ่น ภายใต้ระบอบประชาธิปไตย

หลักการบริหารงานราชการแผ่นดินและการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นรัฐต้องกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการของตนเองได้มากขึ้น โดยปรับบทบาทและภารกิจของราชการบริหารส่วนกลางและการบริหารส่วนภูมิภาคให้รับผิดชอบในภารกิจระดับมหภาคและภารกิจที่เกินกว่าขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะดำเนินการได้ โดยกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านนโยบายและด้านกฎหมายเท่าที่จำเป็นในการสนับสนุนส่งเสริมทางวิชาการ

หลักประสิทธิภาพการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐต้องกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณะที่ดีขึ้นหรือไม่ต่ำกว่าเดิมและมีคุณภาพมาตรฐานการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความโปร่งใส มีประสิทธิภาพ และรับผิดชอบต่อผู้ใช้บริการให้มากขึ้น รวมทั้งส่งเสริมให้ประชาชน ภาคประชาสังคม และชุมชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ร่วมดำเนินงานตรวจสอบ

วัตถุประสงค์ของการกระจายอำนาจ

แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีหลักการอันเป็นกรอบแนวคิดที่สำคัญ 3 ประการ คือ

ประการแรก หลักความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กล่าวคือในการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องคำนึงถึงการเปิดโอกาสให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอิสระในการกำหนดนโยบายและการบริการสาธารณะ ตลอดจนการบริหารภายในขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริง ภายใต้ความเป็นรัฐเดี่ยวและควมมีเอกภาพของประเทศ

ประการที่สอง หลักความสัมพันธ์ของการบริหารราชการแผ่นดิน กล่าวคือในการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการกำหนดบทบาทอำนาจและหน้าที่ระหว่างราชการบริหารส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นใหม่ ซึ่งราชการบริหารส่วนท้องถิ่นจะทำหน้าที่เป็นผู้ปฏิบัติการหลักในการดำเนินกิจการของรัฐ ในขณะที่ราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาคจะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบภารกิจระดับมหภาคและทำหน้าที่ส่งเสริม สนับสนุนและกำกับดูแลการดำเนินงานของราชการบริหารส่วนท้องถิ่น (เท่าที่จำเป็น)

ประการที่สาม หลักประสิทธิภาพของการบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กล่าวคือ ในการกระจายอำนาจต้องคำนึงถึงการเพิ่มขีดความสามารถและประสิทธิภาพในการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อเป็นหลักประกันว่าประชาชนในท้องถิ่นจะได้รับการบริการสาธารณะที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้อง เร่งพัฒนาประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ ตลอดจนการเร่งส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่นสนับสนุนและตรวจสอบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ดังนั้นการกระจายอำนาจจึงเสมือนเป็นการมอบความรับผิดชอบในการจัดบริการสาธารณะให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะต้องรับผิดชอบและตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างอิสระ มิใช่การมอบภารกิจที่รัฐเคยดำเนินการให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการเท่านั้น

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่น

การปกครองท้องถิ่น (Local Government) ถือเป็นรูปแบบหนึ่งที่เป็นพื้นฐานการพัฒนาประเทศและการปกครองในระบบประชาธิปไตยและมีความสำคัญต่อการปกครอง และการบริหารราชการแผ่นดิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชุมชนท้องถิ่นที่มีสภาพปัญหาสังคมวัฒนธรรมความเป็นอยู่และทรัพยากรธรรมชาติที่แตกต่างกัน ลำพังเพียงรัฐบาลกลางในฐานะที่ต้องดูแลประชาชนโดยภาพรวมทั่วประเทศย่อมไม่สามารถตอบสนองความต้องการหรือแก้ไขปัญหาได้อย่างทั่วถึงและตรง

ตามความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่รวมถึงการเรียกร้อง ของประชาชน ชุมชน ท้องถิ่นที่ ต้องการมีส่วนร่วมในการปกครองและพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง มาอย่างยาวนาน ทำให้รัฐบาลใน หลายประเทศได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจกลาง (Centralization) มาสู่การ ปกครองแบบการกระจายอำนาจ (Decentralization) มากขึ้นเพื่อให้สิทธิแก่ชุมชนในการตัดสินใจ ดำเนินการของท้องถิ่นและถือเป็นสถาบันฝึกปฏิบัติการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม

ความสำคัญของการปกครองส่วนท้องถิ่น

จากแนวความคิดในการปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อสนับสนุนวัตถุประสงค์ทางการ ปกครองของรัฐในอันที่จะรักษาความมั่นคงและความผาสุกของประชาชนโดยยึดหลักการกระจาย อำนาจปกครองและเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการประชาธิปไตยโดยประชาชนมีส่วนร่วมในการ ปกครองตนเองความสำคัญของการปกครองท้องถิ่นจึงสามารถสรุปได้ดังนี้

1) การปกครองท้องถิ่นคือรากฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย (Basic Democracy) เพราะการปกครองท้องถิ่นจะเป็นสถาบันฝึกสอนการเมืองการปกครองให้แก่ประชาชน ให้ประชาชนรู้สึกว่าคุณมีความเกี่ยวข้องกับส่วนได้ส่วนเสียในการปกครองการบริหารท้องถิ่นเกิดความ รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมส่วนรวม รวมถึงการปกครองในระบอบการปกครองประชาธิปไตย โดย ประชาชนจะมีโอกาสเลือกตั้งฝ่ายนิติบัญญัติฝ่ายบริหารการเลือกตั้งจะเป็นการฝึกฝน ให้ประชาชนใช้ ดุลพินิจเลือกผู้แทนที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่ได้รับเลือกตั้งเข้าไปบริหารท้องถิ่น เพื่อจัดทำบริการ สาธารณะ อันภารกิจหลักของท้องถิ่น และกิจการอื่นที่ต้องทำเพื่อดูแลทุกข์สุขของประชาชนต่อไป

2) การปกครองท้องถิ่นทำให้ประชาชนในท้องถิ่นรู้จักการปกครองตนเอง (Self-Government) หัวใจของการปกครองระบอบประชาธิปไตยประการหนึ่งก็คือการปกครองตนเอง ไม่ใช่เป็นการปกครองแบบศูนย์รวมอำนาจที่มาจากคำสั่งเบื้องบน การปกครองตนเองคือการที่ ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครอง ซึ่งผู้บริหารท้องถิ่นนอกจากจะได้รับเลือกตั้งมาเพื่อรับผิดชอบ บริหารท้องถิ่นโดยอาศัยความร่วมมือ ร่วมใจจากประชาชน โดยผู้บริหารท้องถิ่นจำเป็นต้องฟังเสียง ประชาชนด้วยวิถีทางประชาธิปไตยต่าง ๆ เช่น เปิดโอกาสให้ประชาชนออกเสียงประชามติ (Referendum) ให้ประชาชนมีอำนาจถอดถอน (Recall) ซึ่งจะทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการ ปกครองตนเอง และรักในการปกครองระบอบประชาธิปไตย

3) การปกครองท้องถิ่นเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาล ซึ่งเป็นหลักการสำคัญของ การกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น มีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการแบ่งเบาภาระของรัฐบาล เนื่องจากความจำเป็นบางประการ ดังนี้ ภารกิจของรัฐบาลมีอยู่อย่างมากมายนับวันจะขยายเพิ่มขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากงบประมาณที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีตามความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ 3.2) รัฐบาลไม่

อาจจะดำเนินการในการสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึงเพราะในท้องถิ่นแต่ละแห่งนั้นย่อมมีเอกลักษณ์ ความเป็นอยู่ ปัญหาและความต้องการของประชาชนที่แตกต่างกัน การบริหารราชการแผ่นดินส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคไม่อาจตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างทั่วถึง 3.3) ภารกิจบางอย่างเป็นเรื่องเฉพาะท้องถิ่นนั้นไม่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นอื่นและไม่มีส่วนได้ส่วนเสียต่อประเทศโดยรวม สมควรที่จะให้ประชาชนในท้องถิ่นดำเนินการดังกล่าวเอง ดังนั้นหากไม่มีหน่วยการปกครองท้องถิ่นแล้วรัฐบาลจะต้องรับภาระดำเนินการทุกอย่าง และไม่แน่ว่าจะสนองความต้องการของท้องถิ่นทุกจุดหรือไม่ รวมทั้งจะต้องดำเนินการเฉพาะท้องถิ่นนั้นๆไม่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นอื่นหากได้จัดให้มีการปกครองท้องถิ่นเพื่อดำเนินการเองแล้ว ภาระของรัฐบาลก็จะผ่อนคลายไปรัฐบาลจะมีหน้าที่เพียงแต่ควบคุมดูแลเท่าที่จำเป็นเท่านั้น เพื่อให้การจัดทำบริการสาธารณะตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากที่สุดและทันทั่วถึง

4) การปกครองท้องถิ่นสามารถสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างตรงต่อวัตถุประสงค์ และมีประสิทธิภาพเนื่องจากท้องถิ่นมีความแตกต่างกันไม่ว่าทางสภาพภูมิศาสตร์ ทรัพยากรประชาชน ความต้องการและปัญหาแตกต่างกันออกไป ผู้ที่ให้บริการหรือแก้ไขปัญหาให้ถูกจุดและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนก็ต้องเป็นผู้ที่รู้จักปัญหาและความต้องการของประชาชนเป็นอย่างดี การบริหารงานจึงจะเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ลดขั้นตอนการดำเนินงานที่ไม่จำเป็น

5) การปกครองท้องถิ่นทำให้เกิดผู้นำทางการเมืองการบริหารของประเทศ ในอนาคตผู้บริหารหน่วยการปกครองท้องถิ่นย่อมเรียนรู้ประสบการณ์ทางการเมืองการได้รับเลือกตั้ง การสนับสนุนจากประชาชนในท้องถิ่น ทำให้เกิดการพัฒนาในระบอบประชาธิปไตย และยังมีฝึกฝนทักษะทางการเมืองการดำเนินงานในท้องถิ่นอีกด้วย ซึ่งประโยชน์ทั้งหมดที่กล่าวมานี้จะตกอยู่กับประชาชนในท้องถิ่น

6) การปกครองท้องถิ่นสอดคล้องกับแนวความคิดในการพัฒนาท้องถิ่นและการพึ่งตนเองในการปกครองท้องถิ่น โดยใช้หลักการกระจายอำนาจ ทำให้เกิดการพัฒนาท้องถิ่นแบบพึ่งตนเอง ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การดำเนินงานพัฒนาท้องถิ่นที่ผ่านมายังมีอุปสรรคสำคัญหลายประการ เช่น การมีส่วนร่วมจากประชาชนในท้องถิ่นอย่าง ซึ่งการพัฒนาท้องถิ่นที่สัมฤทธิ์ผลนั้นจะต้องมาจากการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น อาศัยโครงสร้างที่มีความเป็นอิสระในการปกครองตนเอง ซึ่งต้องมาจากการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง มิเช่นนั้นแล้วการพัฒนาท้องถิ่นจะเป็นลักษณะ “หยิบยื่นยัดใส่หรือกึ่งหยิบยื่นยัดใส่” เกิดความ คาดหวังทุกปีจะมี “ลาภลอย” แทนที่จะเป็นผลดีต่อท้องถิ่น กลับสร้างลักษณะการพัฒนาแบบพึ่งพาไม่ยอมช่วยตนเอง อันเป็นผลทางลบต่อการพัฒนาพื้นฐานระบอบประชาธิปไตย ดังนั้น การกระจายอำนาจจึงจะทำให้เกิดลักษณะการพึ่งตนเองซึ่งเป็นหลักสำคัญของการพัฒนาท้องถิ่น อย่างยิ่ง

ความหมายและหลักการการปกครองท้องถิ่น

การปกครองส่วนท้องถิ่นมีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย ดังเช่น

อโณทัย ธรรมกุล กล่าวว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลางมอบอำนาจให้หรือกระจายอำนาจหรือการกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น ที่เกิดจากการกระจายอำนาจให้อำนาจ ในการปกครองรวมทั้งรับผิดชอบทั้งหมดหรือแค่บางส่วน ในการบริหารขอบเขตอำนาจหน้าที่ และอาณาเขตของงานที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย

ศ.ดร.โกวิทย์ พวงงาม กล่าวว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การที่องค์กรหนึ่งมีพื้นที่ความรับผิดชอบของตนเอง มีประชากรและมีรายได้ตามที่หลักเกณฑ์กำหนด โดยมีอำนาจและมีอิสระในการปกครองตนเอง มีการบริหารการคลังของตน รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่ให้บริการในด้านต่างๆ แก่ประชาชน ซึ่งประชาชนในพื้นที่ดังกล่าวจะมีส่วนร่วมในการบริหาร และปกครองตนเอง อาทิ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาในชุมชน หรือการมีส่วนร่วมในการบริหารและการปกครองตนเองโดยผ่านตัวแทนที่มาจากการเลือกตั้ง เช่น การมีสภาท้องถิ่น เป็นต้น

Jonh J. Clarke กล่าวว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นหน่วยการปกครองที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวข้องด้านการให้บริการประชาชนในเขตพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใด โดยเฉพาะและหน่วยการปกครองท้องถิ่นจัดตั้งและอยู่ในความดูแลของรัฐบาลกลาง

การปกครองท้องถิ่น หมายถึง หน่วยการปกครองทางการเมืองที่อยู่ในระดับต่ำกว่ารัฐ ซึ่งก่อตั้งโดยกฎหมายและมีอำนาจอย่างเพียงพอที่จะทำกิจกรรมในท้องถิ่นได้ด้วยตนเอง รวมทั้งอำนาจจัดเก็บภาษีเจ้าหน้าที่ของหน่วยการปกครองท้องถิ่นดังกล่าวอาจได้รับการเลือกตั้ง หรือแต่งตั้งโดยท้องถิ่นก็ได้

วัตถุประสงค์ของการปกครองส่วนท้องถิ่น

ชูวงศ์ ฉายะบุตร ได้จำแนกวัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น ไว้ดังนี้

1) ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าในการบริหารประเทศ จะต้องอาศัยเงินงบประมาณเป็นหลัก หากเงินงบประมาณจำกัดภารกิจที่จะต้องบริการให้กับชุมชนต่างๆอาจไม่เพียงพอ ดังนั้น หากจัดให้มีการปกครองท้องถิ่นหน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้นๆก็สามารถมีรายได้มีเงินงบประมาณของตนเองเพียงพอที่จะดำเนินการสร้างสรรค์ความเจริญให้กับท้องถิ่นได้ จึงเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลได้เป็นอย่างมาก การแบ่งเบานี้เป็น การแบ่งเบาทั้งในด้านการเงินตัวบุคคลตลอดจนเวลาที่ใช้ในการดำเนินการ

2) เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง เนื่องจากประเทศมีขนาดกว้างใหญ่ความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมมีความแตกต่างกัน การรอรับการบริการจากรัฐบาลแต่อย่างเดียวยังอาจไม่ตรงตามความต้องการที่แท้จริงและล่าช้า หน่วยการ

ปกครองท้องถิ่นที่มีประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้บริหารเท่านั้น จึงจะสามารถตอบสนองความต้องการนั้นได้

3) เพื่อความประหยัดโดยที่ท้องถิ่นแต่ละแห่งมีความแตกต่างกันสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนก็ต่างไปด้วย การจัดตั้งหน่วยปกครองท้องถิ่นขึ้นจึงมีความจำเป็นโดยให้อำนาจหน่วยปกครองท้องถิ่นจัดเก็บภาษีอากร ซึ่งเป็นวิธีการหารายได้ให้กับท้องถิ่นเพื่อนำไปใช้ ในการบริหารกิจการของท้องถิ่น ทำให้ประหยัดเงินงบประมาณของรัฐบาลที่จะต้องจ่ายให้กับท้องถิ่นทั่วประเทศเป็นอันมาก และแม้จะมีการจัดสรรเงินงบประมาณจากรัฐบาลไปให้บ้าง แต่ก็มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้ อย่างรอบคอบ

4) เพื่อให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นเป็นสถาบันที่ให้การศึกษาการปกครองระบอบประชาธิปไตยแก่ประชาชน จากการที่การปกครองท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองไม่ว่าจะโดยการสมัครรับเลือกตั้งเพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นเลือกเข้าไปทำหน้าที่ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายนิติบัญญัติของหน่วยการปกครองท้องถิ่นก็ตาม การปฏิบัติหน้าที่ที่แตกต่างกันนี้มีส่วนในการส่งเสริมการเรียนรู้ถึงกระบวนการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระดับชาติได้เป็นอย่างดี

องค์ประกอบการปกครองท้องถิ่น

ระบบการปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 8 ประการ คือ

1) สถานะตามกฎหมาย (Legal Status) หมายความว่า การปกครองท้องถิ่นจะต้องกำหนดสถานะไว้ในรัฐธรรมนูญ จึงจะทำให้การปกครองท้องถิ่นมีเสถียรภาพมากกว่าที่จะกำหนดไว้ในกฎหมายลำดับรองลงมา เพราะข้อความที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญนั้นเป็นการแสดงให้เห็นว่าประเทศนั้นมีนโยบายที่จะกระจายอำนาจอย่างแท้จริง

2) พื้นที่และระดับ (Area and Level) ปัจจัยที่ส่งผลในเกิดการกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีหลายประการ เช่น ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เชื้อชาติ ศาสนา และความสำนึกในการปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่น จึงได้มีกฎเกณฑ์ที่จะกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วยการปกครองท้องถิ่นออกเป็น 2 ระดับคือหน่วยการปกครองท้องถิ่นขนาดเล็กและขนาดใหญ่สำหรับขนาดของพื้นที่จากการศึกษาขององค์การสหประชาชาติ โดยองค์การอาหาร และเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม (UNESCO) องค์การอนามัยโลก (WHO) และสำนักกิจการสังคม (Bureau of Social Affair) ได้ให้ความเห็นว่าหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่สามารถให้บริการและบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพได้ ควรมี ประชากรประมาณ 50,000 คน แต่ก็ยังมีปัจจัยอื่นที่จะต้องพิจารณาด้วย เช่น ประสิทธิภาพในการ บริหารรายได้และบุคลากร เป็นต้น

3) การกระจายอำนาจและหน้าที่ การที่จะกำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ที่มากนักเพียงใดขึ้นอยู่กับนโยบายทางการเมืองและการปกครองของรัฐบาลจากส่วนกลางเป็นสำคัญ

4) องค์การนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นโดยบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดให้องค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นนิติบุคคล สามารถกระทำการใดๆในทางอำนาจหน้าที่ได้ตามกฎหมาย

5) การเลือกตั้งสมาชิกองค์การหรือคณะผู้บริหารจะต้องได้รับเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ จากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ซึ่งเป็นสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมาย และเป็น การแสดงออกถึงการมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น

6) อิสระในการปกครองตนเอง สามารถใช้ดุลยพินิจของตนเองในการปฏิบัติกิจการภายในขอบเขตของกฎหมายได้โดยไม่ต้องขออนุมัติจากส่วนกลางและไม่อยู่ในสายการบังคับบัญชาของหน่วยงานทางราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

7) มีงบประมาณของตนเอง ซึ่งสามารถใช้ไปในการจัดทำบริการสาธารณะภายใต้ อำนาจหน้าที่ รวมถึงการจัดเก็บภาษีที่กำหนดไว้ให้เก็บตามกฎหมาย

8) การควบคุมดูแลของรัฐ เมื่อได้รับการจัดตั้งขึ้นแล้วยังคงอยู่ในการกำกับดูแล จากส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพื่อประโยชน์และความมั่นคงของรัฐและประชาชนโดยรวม โดยการมีอิสระในการดำเนินงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ทั้งนี้ มิได้หมายความว่ามีความมีอิสระเต็มที่ทีเดียว คงหมายถึงเฉพาะอิสระในการดำเนินการเท่านั้น เพราะมิฉะนั้นแล้วท้องถิ่นจะกลายเป็นรัฐอธิปไตยไป รัฐจึงต้องสงวนอำนาจในการควบคุมดูแลอยู่

2.3 กฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนดการปกครองท้องถิ่น

(1) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กำหนดการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยรัฐจะต้องให้ความเป็นอิสระแก่ท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น ท้องถิ่นใดมีลักษณะที่จะปกครองตนเองได้ ย่อมมีสิทธิได้รับจัดตั้งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องทำเท่าที่จำเป็นตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่ต้องเป็นไปเพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ จะกระทบถึงสาระสำคัญแห่งหลักการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือนอกเหนือจากที่กฎหมายบัญญัติไว้ มิได้

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหลายย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเอง โดยเฉพาะ การกำหนดอำนาจและหน้าที่ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่าง

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยตนเอง ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ โดยคำนึงถึงการกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นให้แก่ท้องถิ่นเป็นสำคัญ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีสภาท้องถิ่นและคณะผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้ง โดยคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นให้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนหรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น โดยใช้วิธีออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี

ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดมีจำนวนไม่น้อยกว่า สามในสี่ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนนเสียง เห็นว่าสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้ใดไม่สมควรดำรงตำแหน่งต่อไป ให้สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้นั้น นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ การลงคะแนนเสียงดังกล่าว ต้องมีผู้มีสิทธิเลือกตั้ง มาลงคะแนนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด

ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานสภาท้องถิ่นเพื่อให้สภาท้องถิ่นพิจารณาออกข้อบัญญัติท้องถิ่นได้

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีต ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น การศึกษาอบรมและการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐ แต่ต้องไม่ขัดต่อมาตรา ๔๓ และมาตรา ๘๑ การจัดการศึกษาอบรมภายในท้องถิ่น ต้องคำนึงถึงการบำรุงรักษา ศิลปะ จารีต ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นด้วย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติในเรื่องอื่น ดังนี้ (๑) การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่ในเขตพื้นที่ (๒) การเข้าไปมีส่วนร่วมในการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่นอกเขตพื้นที่ เฉพาะ ในกรณีที่อาจมีผลกระทบต่อ การดำรงชีวิตของประชาชนในพื้นที่ของตน (๓) การมีส่วนร่วมในการพิจารณาเพื่อริเริ่มโครงการ หรือกิจกรรมใดนอกเขตพื้นที่ซึ่ง อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพอนามัยของประชาชนในพื้นที่

(2) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 กำหนดการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยรัฐจะต้องให้ความเป็นอิสระแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น และส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการจัดทำบริการสาธารณะ และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาในพื้นที่

การกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องทำเท่าที่จำเป็นและมีหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่ชัดเจน สอดคล้องและเหมาะสมกับรูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดย

ต้องเป็นไปเพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศ เป็นส่วนรวม และจะกระทบถึงสาระสำคัญแห่งหลักการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น หรือนอกเหนือจากที่กฎหมายบัญญัติไว้ มิได้

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปในการดูแลและจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น และมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การบริหารจัดการบริการสาธารณะ การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ โดยต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนาของจังหวัดและประเทศเป็นส่วนรวมด้วย และให้มีกฎหมายกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ เพื่อกำหนดการแบ่งอำนาจหน้าที่และจัดสรรรายได้ระหว่างราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาคกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง โดยคำนึงถึงการกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นตามระดับความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบ รวมทั้งกำหนดระบบตรวจสอบและประเมินผล โดยมีคณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้ทรงคุณวุฒิ โดยมีจำนวนเท่ากัน เป็นผู้ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย

(3) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 กำหนดการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยให้มีการจัดการปกครองส่วนท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเอง ตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น ทั้งนี้ ตามวิธีการและรูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กฎหมายบัญญัติ การจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบใดให้คำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น และความสามารถในการปกครองตนเองในด้านรายได้ จำนวนและความหนาแน่นของประชากร และพื้นที่ ที่ต้องรับผิดชอบ ประกอบกัน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจดูแลและจัดทำบริการสาธารณะ และกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริม และสนับสนุนการจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การจัดทำบริการสาธารณะและกิจกรรมสาธารณะใดที่สมควรให้เป็นหน้าที่และอำนาจโดยเฉพาะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบ หรือให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินการใดให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติซึ่งต้องสอดคล้องกับรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามวรรคสี่และกฎหมายดังกล่าวอย่างน้อยต้องมีบัญญัติเกี่ยวกับกลไกและขั้นตอนในการกระจายหน้าที่และอำนาจ ตลอดจนงบประมาณและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และอำนาจดังกล่าวของส่วนราชการให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย

ในการจัดทำบริการสาธารณะหรือกิจกรรมสาธารณะใดที่เป็นหน้าที่และอำนาจขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ถ้าการร่วมดำเนินการกับเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐหรือการมอบหมาย

ให้เอกชนหรือหน่วยงานของรัฐดำเนินการจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าการที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะดำเนินการเอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะร่วมหรือมอบหมายให้เอกชนหรือหน่วยงานของรัฐดำเนินการนั้นก็ได้อีก

รัฐต้องดำเนินการให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ของตนเอง โดยจัดระบบภาษีหรือการจัดสรรภาษีที่เหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาการหารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถดำเนินการตามวาระหนึ่งได้อย่างเพียงพอ ในระหว่างที่ยังไม่อาจดำเนินการได้ ให้รัฐจัดสรรงบประมาณ เพื่อสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปพลางก่อน

ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการบริหารการจัดการจัดทำบริการสาธารณะ การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษา การเงินและการคลัง และการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งต้องทำเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม การป้องกันการทุจริตและการใช้จ่ายเงินอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมและความแตกต่างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบ และต้องมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการขัดกันแห่งผลประโยชน์ และการป้องกันการก้าวร้าวการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการส่วนท้องถิ่นด้วย

การบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งต้องใช้ระบบคุณธรรมและต้องคำนึงถึงความเหมาะสมและความจำเป็นของแต่ละท้องถิ่น และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบ การจัดให้มีมาตรฐานที่สอดคล้องกันเพื่อให้สามารถพัฒนาร่วมกัน หรือการสับเปลี่ยนบุคลากรระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันได้

ผู้บริหารท้องถิ่นให้มาจากการเลือกตั้งหรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่นหรือในกรณี องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ จะให้มาโดยวิธีอื่นก็ได้ แต่ต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนด้วย โดยคุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งและผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง แลหลักเกณฑ์และวิธีการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่นให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งต้องคำนึงถึงเจตนารมณ์ ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตตามแนวทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญด้วย

ในการดำเนินงาน ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สภาท้องถิ่น และผู้บริหารท้องถิ่นเปิดเผยข้อมูลและรายงานผลการดำเนินงานให้ประชาชนทราบ รวมตลอดทั้งมีกลไกให้ประชาชนในท้องถิ่น มีส่วนร่วมด้วย โดยประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิเข้าชื่อกัน เพื่อเสนอข้อบัญญัติหรือเพื่อถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่นได้

2.4 รูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ต่อการปกครองท้องถิ่นไทย เนื่องจากบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญได้กำหนดให้ปรับเปลี่ยนรูปแบบและโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายประการ ด้วยเหตุดังกล่าวจึงส่งผลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญฯ ดังนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา จึงมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นใหม่เพื่อใช้เป็นกลไกในการปรับเปลี่ยนโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในส่วนของการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบสุขาภิบาลนั้น ถูกพิจารณาว่ามีโครงสร้างไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และไม่เหมาะสมที่จะรองรับการกระจายอำนาจที่เพิ่มขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 ขึ้นเพื่อเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลที่มีอยู่เดิมให้เป็นเทศบาลตำบล พร้อมทั้งยกเลิกการปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบสุขาภิบาลลงไป ดังนั้นรูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา จึงประกอบไปด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด

การปกครองท้องถิ่นไทยในรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นทุกจังหวัดตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 โดยกฎหมายฉบับดังกล่าวได้ยกเลิกระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 นอกจากนั้นยังได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ในปี พ.ศ. 2542 เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ ในประเด็นที่เกี่ยวกับการสิ้นสุดสมาชิกภาพของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและการพ้นจากตำแหน่งของประธานและรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกและรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมทั้งอำนาจหน้าที่บางประการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และได้มีการแก้ไขอีกครั้งในปี พ.ศ. 2546 เพื่อกำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน องค์การบริหารส่วนจังหวัดตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 จึงมีฐานะเป็นนิติบุคคลและดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ ซึ่งแยกจากการบริหารราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคในเขตพื้นที่จังหวัด

2. เทศบาล

โครงสร้างของเทศบาลตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 กำหนดให้เทศบาลมีฐานะเป็นทบวงการเมืองและเป็นนิติบุคคล ซึ่งประกอบไปด้วยสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรี จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2543 จึงได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 โดยเพิ่มรูปแบบของผู้บริหารเทศบาล เข้ามาอีก 1 รูปแบบ คือ นายกเทศมนตรี โดยได้มีการกำหนดว่าเทศบาลแห่งใดจะมีการบริหารรูปแบบคณะเทศมนตรีหรือนายกเทศมนตรีให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของประชาชนในเขตเทศบาลแต่ละแห่ง โดยมีวิธีการดังนี้ คือ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลในเขตเทศบาลใดจำนวนไม่น้อยกว่า 1 ใน 4 ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลในเขตเทศบาลนั้น มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งเพื่อให้จัดทำประชามติในเขตเทศบาลนั้นว่าจะกำหนดให้การบริหารเทศบาลใช้รูปแบบคณะเทศมนตรีหรือนายกเทศมนตรี จนกระทั่งได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 อีกครั้งในปี พ.ศ. 2546 ซึ่งกำหนดให้ฝ่ายบริหารหรือนายกเทศมนตรีต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในเขตเทศบาล

ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ได้กำหนดให้เทศบาลในประเทศไทยมีทั้งหมด 3 ประเภท อันได้แก่ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล ซึ่งเทศบาลแต่ละประเภทก็มีลักษณะและองค์ประกอบที่แตกต่างกันออกไปดังมีรายละเอียดดังนี้

(1) เทศบาลนคร ได้แก่ ท้องถิ่นชุมนุมชนที่มีราษฎรตั้งแต่ 50,000 คนขึ้นไป ทั้งมีรายได้พอควรแก่การที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเทศบาลนคร การจัดตั้งเทศบาลนครจะกระทำได้โดยการประกาศกระทรวงมหาดไทย โดยยกฐานะเป็นเทศบาลนคร เทศบาลนครประกอบไปด้วยสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรี (หรือนายกเทศมนตรี) แล้วแต่กรณี โดยที่สภาเทศบาลมีสมาชิกสภาเทศบาลได้ 24 คน โดยมีรองนายกเทศมนตรีได้ไม่เกิน 4 คน นอกจากนี้กฎหมายยังกำหนดให้เทศบาลนครมีหน้าที่แตกต่างไปจากเทศบาล เมืองและเทศบาลตำบลอีกด้วย

(2) เทศบาลเมือง ได้แก่ ท้องถิ่นอันเป็นที่ตั้งศาลากลางจังหวัดหรือท้องถิ่นชุมนุมชนที่มีราษฎรตั้งแต่ 10,000 คนขึ้นไป ทั้งมีรายได้พอควรแก่การที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเทศบาลเมือง การจัดตั้งเทศบาลเมืองจะกระทำ ได้โดยการประกาศกระทรวงมหาดไทย โดยยกฐานะเป็นเทศบาลเมือง เทศบาลเมืองประกอบไปด้วยสภาเทศบาลและนายกเทศมนตรี โดยที่สภาเทศบาลมีสมาชิกสภาเทศบาลได้ 18 คน และมีรองนายกเทศมนตรีได้ ไม่เกิน 3 คน

(3) เทศบาลตำบล ได้แก่ ท้องถิ่นซึ่งมีประกาศกระทรวงมหาดไทยยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาลตำบล (เทศบาลตำบลไม่ได้กำหนดจำนวนราษฎรในพื้นที่ไว้อย่างชัดเจนเหมือนกับเทศบาลเมืองและเทศบาลนคร) เทศบาลตำบลประกอบไปด้วยสภาเทศบาลและนายกเทศมนตรี โดยที่สภาเทศบาลมีสมาชิกสภาเทศบาลได้ 12 คน โดยมีรองนายกเทศมนตรีได้ไม่เกิน 2 คน

3. องค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ซึ่งได้บัญญัติถึงหลักเกณฑ์ในการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลไว้ในมาตรา 40 ว่า สภา ตำบลที่มีรายได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกันสามปีเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท หรือตามเกณฑ์รายได้เฉลี่ยของสภาตำบลที่ได้มีประกาศของกระทรวงมหาดไทยกำหนดไว้ อาจจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลได้ โดยกำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย สภาองค์การบริหารส่วนตำบลและนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หากแต่โครงสร้างของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ประกอบด้วยสมาชิกสองประเภทคือ สมาชิกโดยตำแหน่ง ได้แก่ กำนันผู้ใหญ่บ้านของทุกหมู่บ้านในตำบล และแพทย์ประจำตำบล กับสมาชิกที่ได้รับการเลือกตั้ง ได้แก่ สมาชิกที่ราษฎรในแต่ละหมู่บ้านในตำบลนั้นเลือกตั้งหมู่บ้าน 2 คน จนกระทั่งเมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทย พุทธศักราช 2540 ถูกบังคับใช้จึงได้มีตราพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542 เพื่อแก้ไขโครงสร้างของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลใหม่ให้สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่กำหนดให้สมาชิกสภาท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้ง ในส่วนของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เดิมพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กำหนดให้ “คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล” เป็นฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย กำนันและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็น ผู้ใหญ่บ้านไม่เกิน 2 คน และจากสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งได้รับเลือกตั้งไม่เกิน 4 คน หากแต่พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542 ได้ปรับเปลี่ยนให้คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย ประธานคณะกรรมการบริหารจำนวน 1 คน และกรรมการบริหารจำนวน 2 คน ซึ่งสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเลือกจากสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วเสนอให้นายอำเภอเป็นผู้แต่งตั้ง แต่อย่างไรก็ดีในปี พ.ศ. 2546 ได้มีการออกพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2546 เพื่อปรับเปลี่ยนชื่อตำแหน่งและที่มาของฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลเสียใหม่เป็น “นายกองค์การบริหารส่วนตำบล” และให้มีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตามพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545

4. กรุงเทพมหานคร

กรุงเทพมหานครเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 มีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยใน ส่วน

ของโครงสร้างของกรุงเทพมหานครไม่ได้รับผลกระทบจากการรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เท่าใดนัก เพราะทั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครและสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร ต่างก็มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนซึ่งสอดคล้องกับหลักการของรัฐธรรมนูญฯ ที่กำหนดให้สมาชิกสภาท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้งและผู้บริหารท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนหรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น

5. เมืองพัทยา

เนื่องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กำหนดให้สมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนหรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น หากแต่การปกครองท้องถิ่นในรูปแบบเมืองพัทยาตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2521 มีปลัดเมืองพัทยาทำหน้าที่บริหารกิจการเมืองพัทยา โดยสัญญาจ้างและสภาเมืองพัทยาที่มีบางส่วนมาจากการแต่งตั้งยังไม่สอดคล้องและเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 จึงได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2521 และตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 ขึ้นแทน โดยได้บัญญัติให้เมืองพัทยาเป็นนิติบุคคล ประกอบด้วยสภาเมืองพัทยาและนายกเมืองพัทยา ซึ่งทั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยาและนายกเมืองพัทยา ต้องมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเมืองพัทยา

2.5 การกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้กำหนดอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนี้

1. จัดทำแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและ แผนปฏิบัติการเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและรายงานต่อรัฐสภา
2. กำหนดการจัดระบบการบริการสาธารณะตามอำนาจและหน้าที่ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง
3. ปรับปรุงสัดส่วนภาษีอากรและรายได้ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง โดยคำนึงถึงภาระหน้าที่ของรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเองเป็นสำคัญ

4. กำหนดหลักเกณฑ์และขั้นตอนการถ่ายโอนภารกิจจากราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาคให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

5. ประสานการถ่ายโอนข้าราชการ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น และพนักงานรัฐวิสาหกิจระหว่างส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับคณะกรรมการพนักงานส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับการกำหนดอำนาจและหน้าที่ การจัดสรรภาษีและอากร เงินอุดหนุน เงินงบประมาณที่ราชการส่วนกลางโอนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

6. เสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีให้มีการกระจายอำนาจการอนุมัติหรือการอนุญาตตามที่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องขออนุมัติหรือขออนุญาตไปให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคำนึงถึงความสะดวก รวดเร็วในการให้บริการประชาชน และการกำกับดูแลให้เป็นไปตามกฎหมายนั้นๆ เป็นสำคัญ

7. เสนอแนะมาตรการด้านการเงิน การคลัง การภาษีอากร การงบประมาณ และการรักษาวินัยทางการเงิน การคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

8. เสนอแนะการตราพระราชบัญญัติพระราชกฤษฎีกา ออกกฎกระทรวง ประกาศ ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งที่จำเป็นเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อคณะรัฐมนตรี

9. เร่งรัดให้มีการตราพระราชกฤษฎีกา ออกกฎกระทรวง ประกาศ ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งที่จำเป็นเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

10. เสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีในการจัดสรรเงินงบประมาณที่จัดสรรเพิ่มขึ้นให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากการถ่ายโอนภารกิจจากส่วนกลาง

11. พิจารณาหลักเกณฑ์การจัดสรรเงินอุดหนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามความจำเป็น

12. เสนอแนะและจัดระบบตรวจสอบและการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น

13. เสนอความเห็นต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการในกรณีที่ปรากฏว่า ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจไม่ดำเนินการตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยให้...

1. เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ได้แก่ การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง, การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ, การจัด

ให้มีและควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้าม และที่จอดรถ , การสาธารณูปโภคและการก่อสร้าง , การสาธารณูปการ, การส่งเสริม การฝึก และการประกอบอาชีพ, การพาณิชย์และส่งเสริมการลงทุน, การส่งเสริมการท่องเที่ยว, การจัดการศึกษา , การสังคมสงเคราะห์และพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชราและผู้ด้อยโอกาส, การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น, การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัด, การจัดให้และบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ, การส่งเสริมกีฬา, การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาคและสิทธิเสรีภาพของประชาชน , ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น, การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง, การกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย, การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล , การจัดให้มีและควบคุมสุสานและฌาปนสถาน , การควบคุมการเลี้ยงสัตว์, การจัดให้มีและควบคุมการฆ่าสัตว์ , การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และการอนามัยโรงมหรสพและสาธารณสถานอื่นๆ, การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ ที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, การผังเมือง, การขนส่งและการวิศวกรรมจราจร, การดูแลรักษาที่สาธารณะ, การควบคุมอาคาร, การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย, การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน, กิจการอื่นใดที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น

2. ภายใต้การกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะของเทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบล ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น ได้แก่ การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเองและประสานการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด, การสนับสนุนองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น, การประสานและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น , การแบ่งสรรเงินซึ่งตามกฎหมายจะต้องแบ่งให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น , การคุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาป่าไม้ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม , การจัดการศึกษา , การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของประชาชน , การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น , การส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยี , การจัดตั้งและดูแลระบบบำบัดน้ำเสียรวม , การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลรวม , การจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษต่างๆ , การจัดการและดูแลสถานีขนส่งทั้งทางน้ำและทางบก , การส่งเสริมการท่องเที่ยว , การพาณิชย์ การส่งเสริมการลงทุน และการทำกิจการไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการเองหรือร่วมกับบุคคลอื่นหรือจากสหการ , การสร้างและบำรุงรักษาทางบกและทางน้ำที่เชื่อมต่อระหว่างองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น , การจัดตั้งและดูแลตลาดกลาง , การส่งเสริมการกีฬา จารีตประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น , การจัดให้มีโรงพยาบาลจังหวัด การรักษาพยาบาล การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ , การจัดทำมีพิพิธภัณฑสถานและจดหมายเหตุ , การขนส่งมวลชนและวิศวกรรมจราจร , การป้องกันและบรรเทา

สาธารณสุข , การจัดให้มีระบบรักษาความสงบเรียบร้อยในจังหวัด , จัดทำกิจการใดอันเป็นอำนาจ และหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในเขต และกิจการนั้นเป็นการสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ , สนับสนุนหรือช่วยเหลือส่วนราชการหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น , การให้บริการแก่เอกชน ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น , การสังคมสงเคราะห์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา ผู้ด้อยโอกาส , จัดทำกิจการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดหรือที่เป็นประโยชน์กับประชาชนในท้องถิ่น

แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้ดำเนินการ โดยให้ดำเนินการถ่ายโอนภารกิจการให้บริการสาธารณสุขที่รัฐดำเนินการอยู่ และกำหนดขอบเขตความรับผิดชอบในการให้บริการสาธารณสุขของรัฐและขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำหนดแนวทางและหลักเกณฑ์ให้รัฐทำหน้าที่ประสานความร่วมมือและช่วยเหลือการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งกำหนดการจัดสรรภาษีและอากร เงินอุดหนุน และรายได้อื่นให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินการตามอำนาจและหน้าที่อย่างเหมาะสม รวมถึงการจัดตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริการสาธารณสุขในเขตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้รัฐจัดสรรเงินอุดหนุนให้เป็นไปตามความจำเป็นและความต้องการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

2.6 บริบทของอำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา

ประวัติความเป็นมา

เดิมพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ อยู่ในเขตการปกครองของอำเภอรโนด จังหวัดสงขลา แต่เมื่อประมาณต้นปี 2519 ได้มีคณะสงฆ์ ผู้นำชุมชน และคณะครูอาจารย์ในพื้นที่ตำบลเกาะใหญ่ ตำบลเชิงแส และตำบลโรง ได้ประชุมตกลงกัน เสนอให้ทางการแยกการปกครองของทั้งสามตำบล ออกจากอำเภอรโนดเนื่องจากการคมนาคมระหว่าง 3 ตำบล กับอำเภอรโนดเป็นไปด้วยความยากลำบากไม่สะดวกในการติดต่อราชการจากนั้นก็แยกออกมาเป็นกิ่งอำเภอ โดยการนำชื่อตำบลทั้งสามตำบลมารวมกัน

ก. หมายถึงตำบลเกาะใหญ่

ส. หมายถึงตำบลเชิงแส

ร. หมายถึงตำบลโรง

เมื่อนำมารวมกันก็ได้ชื่อว่า กระแสดินธุ์ มีความหมายว่า กระแสน้ำ เมืองที่สมบูรณ์ด้วยน้ำ ตั้งแต่นั้นมาที่นี้ก็มีชื่อเรียกว่า "กิ่งอำเภอกระแสดินธุ์" ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้ประกาศตั้ง กิ่ง

อำเภอกระแสดินธุ์ เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2521 ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 24 มกราคม 2521 ต่อมาวันที่ 4 กรกฎาคม 2537 ทางราชการเห็นว่าท้องที่ กิ่งอำเภอกระแสดินธุ์ มีชุมชนหนาแน่น และมีความเจริญขึ้นกว่าเดิมสมควรได้รับยกฐานะเป็นอำเภอจึงได้มีพระราชกฤษฎีกาตั้งเป็นอำเภอกระแสดินธุ์และได้ตั้งและกำหนดเขตตำบลในท้องที่ อำเภอกระแสดินธุ์เพิ่มอีก 1 ตำบล โดยโอนหมู่ที่ 8 , 9 , 10 และ 11 ของตำบลเกาะใหญ่ โดยใช้ชื่อว่า "ตำบลกระแสดินธุ์" จวบจนปัจจุบันอำเภอกระแสดินธุ์มีทั้งสิ้น 4 ตำบล 22 หมู่บ้าน

ข้อมูลทั่วไป

อำเภอกระแสดินธุ์ ตั้งอยู่บนคาบทะเลสาบสงขลา อยู่ทางทิศเหนือของจังหวัดสงขลาห่างจากจังหวัดประมาณ ๘๓ กิโลเมตร อยู่ระหว่างอำเภอสทิงพระกับอำเภอระโนด โดยแยกจากถนนสายสงขลา-นครศรีธรรมราช ที่สี่แยกบ้าน เจดีย์งามไปทางทิศตะวันตกระยะทางประมาณ ๙ กม. มีเนื้อที่ประมาณ ๕๙๓ ตารางกิโลเมตร แยกเป็นเนื้อที่ทะเลสาบประมาณ ๕๐๐ ตารางกิโลเมตร และพื้นที่ดิน ประมาณ ๙๓ ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา
ทิศใต้	ติดต่อกับ อำเภอสทิงพระ และทะเลสาบสงขลา
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ อำเภอสทิงพระ และอำเภอโนน จังหวัดสงขลา
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ ทะเลสาบสงขลา และจังหวัดพัทลุง

สภาพพื้นที่เป็นที่ราบลุ่มริมทะเลสาบสงขลา ลักษณะพื้นดินเทลาดจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก สภาพพื้นที่เหมาะแก่การทำนา ทำสวน การเพาะปลูกต้องอาศัยน้ำฝนเป็นหลัก เพราะยังไม่มีระบบชลประทาน ภูเขา มีภูเขา ๓ แห่ง คือ เขาใน เขารัดปุน และเขาเกาะใหญ่ พื้นดินมีลักษณะดินร่วน ดินเหนียว ดินเปรี้ยว และมีพรุณน้ำขังใน ๓ ตำบล คือ ตำบลโรง ตำบลเชิงแส และตำบลกระแสดินธุ์ ส่วนตำบลเกาะใหญ่จะมีพื้นที่เป็นลักษณะภูเขาและเนินเขาริทะเลสาบเหมาะแก่การทำประมง ลักษณะภูมิอากาศเป็นแบบมรสุม มี 2 ฤดู คือ 1. ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์-เดือนกรกฎาคม 2. ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนสิงหาคม-เดือนมกราคม ฝนตกเฉลี่ย 2,582 มิลลิเมตรต่อปี

การปกครอง

อำเภอกระแสดินธุ์แบ่งเขตการปกครอง ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ เป็น ๔ ตำบล ๒๒ หมู่บ้าน ดังนี้

ตำบลกระแสดินธุ์ แบ่งออกเป็น ๔ หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1 บ้านทุ่งบัว หมู่ที่ ๒ บ้านโตนดด้วน หมู่ที่ ๓ บ้านคลองโหนด หมู่ที่ ๔ บ้านม่วงงาม

ตำบลเชิงแส แบ่งออกเป็น ๔ หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ ๑ บ้านเขาใน หมู่ที่ ๒ บ้านรัดปุน หมู่ที่ ๓ บ้านเชิงแส หมู่ที่ ๔ บ้านเชิงแส

ตำบลโรง แบ่งออกเป็น ๕ หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ ๑ บ้านโคกพระ หมู่ที่ ๒ บ้านกาหระ
หมู่ที่ ๓ บ้านโคกแก้ว หมู่ที่ ๔ บ้านโรง หมู่ที่ ๕ บ้านโรง

ตำบลเกาะใหญ่ แบ่งออกเป็น ๙ หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ ๑ บ้านทุ่งบัว หมู่ที่ ๒ บ้าน
แหลมยาง หมู่ที่ ๓ บ้านไร่ หมู่ที่ ๔ บ้านแหลมบ่อท่อ หมู่ที่ ๕ บ้านยางทอง หมู่ที่ ๖ บ้านแหลมหาด
หมู่ที่ ๗ บ้านเกาะใหญ่ หมู่ที่ ๘ บ้านแหลมคูลา หมู่ที่ ๙ บ้านแหลมชัน

เทศบาลตำบล ๒ แห่ง คือ เทศบาลตำบลกระแสดินธุ์ และเทศบาลเชิงแส

องค์การบริหารส่วนตำบล ๒ แห่ง คือ องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ และ
องค์การบริหารส่วนตำบลโรง

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๑) ทรัพยากรดิน เป็นดินร่วน ดินเหนียว ดินเปรี้ยว และมีพรุน้ำขังในพื้นที่ ๓ ตำบล
คือ ตำบลโรง ตำบลเชิงแส ตำบลกระแสดินธุ์ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ใช้ในการทำนา ส่วนตำบลเกาะใหญ่จะมี
พื้นที่เป็นภูเขาและ เนินเขาริมทะเลสาบเหมาะแก่การทำการประมง

(๒) ทรัพยากรน้ำ มีทะเลสาบเป็นแหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญที่สุด นอกจากนี้มีคลอง
ต่างๆ ในพื้นที่ ได้แก่ คลองโรงคลองกาหระ คลองโคกพระ ตำบลโรง คลองเชิงแส ตำบลเชิงแส คลอง
พระยายมราช ตำบลเกาะใหญ่ ติดต่อกับตำบลกระแสดินธุ์ ซึ่งคลองต่างๆ สามารถใช้น้ำได้ตลอดทั้งปี

(๓) ทรัพยากรป่าไม้ เป็นป่าชายเลนริมทะเลสาบ ซึ่งกรมป่าไม้ควบคุมดูแลรักษา

(๔) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อำเภอกระแสดินธุ์มีสถานีพัฒนาและ
ส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลสาบสงขลา ซึ่งเหมาะแก่การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระบบนิเวศน์ จึงเน้น
ให้มีการเร่งรัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนให้ได้มีส่วนร่วมในการจัดการและดูแลด้าน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในทุกระดับและให้มีการประชาชน สัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวอย่าง
ทั่วถึง

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฐิติมา อุดมศร (2555) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น:
กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัด
สมุทรปราการ การวิจัยนี้เป็นการนำเสนอผลการศึกษาระดับการมีส่วนร่วมและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์
ต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลในคลองบาง
ปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ และเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมการมี

ส่วนร่วมของประชาชนในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ ประชากร คือ ตัวแทนครัวเรือนที่อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในคลองบางปลากด จำนวน 391 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถามและใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ ต่อการมีส่วนร่วมในการปกครองส่วนท้องถิ่นโดยใช้สถิติการทดสอบไคสแควร์ และใช้ค่าแกรมมาวัดความสัมพันธ์ของตัวแปร ที่ระดับความมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05 ผลการวิจัยสรุปคือ 1) ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่นของ องค์การบริหารส่วนตำบลในคลองบางปลากด อยู่ในระดับปานกลาง 2) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมี ส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่นของ องค์การบริหารส่วนตำบลในคลองบางปลากด อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ได้แก่ อายุ อาชีพ รายได้ สถานภาพครอบครัว การรับรู้ข่าวสาร และระยะเวลาในการอาศัยในพื้นที่ 3) ข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชนคือ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นฯ ควรเร่งรัดหามาตรการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยคำนึงถึงการจัดกิจกรรมที่เหมาะสม เพื่อสร้างโอกาสให้กลุ่มประชาชนที่มีข้อจำกัดในด้านเวลา อาชีพ รายได้ มีโอกาสเข้ามาส่วนร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้วยการสร้างแรงจูงใจ การให้ข้อมูลข่าวสารในทุกรูปแบบ เพื่อให้ประชาชนรับรู้ในสิทธิคุณค่า ผลประโยชน์ และมีโอกาสมีส่วนร่วมเพิ่มมากขึ้น

ปริณดา มีฉลาด (2556) ปัญหาการกระจายอำนาจทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลในประเทศไทย การวิจัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหาการกระจายอำนาจทางการคลังให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในมุมมองของผู้ปฏิบัติ โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ผสมผสานกับการวิจัยเชิงปริมาณ ผ่านการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ผู้บริหารเทศบาลจำนวน 12 แห่งที่เป็นตัวแทนของเทศบาลควบคู่กับการศึกษาข้อมูลสถิติทางการคลังย้อนหลัง 3 ปี และทำการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อพิสูจน์ความน่าเชื่อถือของปัญหาที่เกิดขึ้นจากค้นพบผลการศึกษาพบว่า เทศบาลมีรายได้เพิ่มขึ้นทุกปีแต่กลับสวนทางกับความเป็นอิสระทางการคลัง เนื่องจากเทศบาลยังคงประสบปัญหารายได้ไม่เพียงพอกับการดำเนินการตามภารกิจ สาเหตุสำคัญ คือ เทศบาลมีอำนาจในการจัดเก็บ รายได้ของตนเองไม่ก็ประเภทและยังคงจัดเก็บในอัตราที่จำกัด รวมถึงประชาชนและนักการเมืองในพื้นที่มีส่วนร่วม ในการเสียภาษีไม่เพียงพอ ทำให้เทศบาลต้องพึ่งพา รายได้จัดสรรและเงินอุดหนุนจากรัฐบาล นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบ ขนาดของเทศบาลมีผลต่อ ปัญหาการกระจายอำนาจทางการคลังที่แตกต่างกัน โดยเทศบาลตำบลมีข้อจำกัดจาก ขีดความสามารถในการจัดเก็บรายได้ของตน ในขณะที่เทศบาลเมืองมีปัญหาจากการแทรกแซงจากฝ่าย การเมือง ซึ่งเทศบาลนครกลับมีปัญหาการขาดความอิสระในการบริหารงบประมาณรวมถึงปัญหาจาก

กฎระเบียบและการกำกับ ดูแลของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินไม่สะท้อนถึงสภาพการดำเนินงานภารกิจของเทศบาล ซึ่งปัญหาดังกล่าวไม่สะท้อน ถึงความเป็นอิสระทางการคลังของเทศบาล

พสธร พันธุ์สุวรรณ (2556) ปัญหาหาการออกกฎหมายกระทรวงมหาดไทยเพื่อควบคุมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย : ศึกษากรณีเทศบาล มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาทฤษฎีการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะเทศบาล และศึกษาหลักเกณฑ์การออกกฎหมายฝ่ายปกครองในประเทศไทย รวมถึงสถานะของกฎหมายที่ถูกตราขึ้นโดยฝ่ายปกครอง ตลอดจนศึกษาการใช้อำนาจตามที่กฎหมายแม่บทมอบอำนาจให้แก่กระทรวงมหาดไทยโดยเฉพาะการออกกฎ คือประกาศกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ รวมทั้งหนังสือสั่งการที่ออกโดยอาศัยอำนาจจากกฎที่กระทรวงมหาดไทยตราขึ้นมาบังคับใช้กับเทศบาล เพื่อเป็นการวางแนวทางในการกำกับดูแลเทศบาลให้เหมาะสมถูกต้อง ตลอดจนก่อให้เกิดความเป็นอิสระและหลักการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของท้องถิ่นภายใต้กรอบของกฎหมายอย่างแท้จริง ตามหลักการของทฤษฎีกำกับดูแล ตลอดจนบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 กำหนด จากการศึกษาพบว่า ปัญหาทางกฎหมายส่วนใหญ่เกิดจากการอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ของกระทรวงมหาดไทยในการกำกับดูแลเทศบาล โดยการใช้อำนาจบางส่วนเกิดจากกระทรวงมหาดไทยได้ตีความเนื้อหาของกฎหมายแม่บทอย่างกว้างแต่เพียงฝ่ายเดียวในการใช้อำนาจกำกับดูแล และการตีความนั้นเป็นเหตุให้มีการใช้อำนาจในการออกกฎที่ไม่มีกฎหมายใดให้อำนาจไว้มาบังคับใช้กับเทศบาลให้ปฏิบัติตามวิธีการและหลักเกณฑ์ที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด อีกทั้งการออกกฎดังกล่าวยังเป็นการออกกฎที่ผิดต่อหลักการตรากฎหมายของฝ่ายปกครองอีกด้วย โดยในบางกรณีนั้น กระทรวงมหาดไทยได้อาศัยอำนาจตามกฎหมายแม่บท ออกประกาศกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ มาใช้กำกับดูแลเทศบาลมากเกินไปจนเกิดความจำเป็น โดยกฎดังกล่าวมีลักษณะเป็นการเพิ่มอำนาจให้แก่กระทรวงมหาดไทยในการกำกับดูแลเทศบาล และบางส่วนมีเนื้อหาสาระที่ขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ตลอดจนกฎหมายบางฉบับล้าสมัยและไม่สามารถบังคับใช้ได้จริง

สนอง บุญเพิ่ม , รศ.ปราโมทย์ ลำไย และรศ.ไฉไล ศักดิวิรวงศ์ (2556) ศึกษาปัญหาในการบริหารงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอป่าซาง จังหวัดอุบลราชธานี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาในการบริหารงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอป่าซาง จังหวัดอุบลราชธานี 2) เปรียบเทียบปัญหาในการบริหารงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอป่าซาง จังหวัด อุบลราชธานี 3) เสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขแนวทางบริหารงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ

ข้าราชการการเมือง ข้าราชการส่วนท้องถิ่นและผู้นำหมู่บ้าน ในเขตอำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี โดยแบ่งออกเป็น องค์การ บริหารส่วนตำบล 3 แห่ง และเทศบาลตำบล 1 แห่ง ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างแบบ แบ่งกลุ่มและเลือกแบบเจาะจง ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 370 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.91 การวิเคราะห์ข้อมูล ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่าง ใช้ t-test หรือ F-test ผลการวิจัยพบว่า 1) ความ คิดเห็นของข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น ข้าราชการการเมือง และผู้นำหมู่บ้าน ต่อปัญหาในการบริหาร งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี โดยภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง 2) ความคิดเห็นของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ข้าราชการการเมือง และผู้นำหมู่บ้าน ต่อปัญหาในการบริหารงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอน้ำ ขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และเพศ พบว่า ความคิดเห็นโดยภาพรวมและ รายด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านอายุ การศึกษา ประสบการณ์ทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อ ปัญหาในการบริหารงบประมาณ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ข้อเสนอแนะ ในการบริหารงบประมาณประกอบด้วย ควรจัดเตรียมงบประมาณให้เป็นไปตามขั้นตอนของการ พิจารณาทุกลำดับอย่าง ถูกต้อง ควรจัดให้มีการอบรมเพิ่มพูนความรู้ด้านงบประมาณให้แก่สมาชิก องค์การบริหารส่วนตำบลและเจ้าหน้าที่ในระดับต่างๆ อย่าง สม่าเสมอ และควรให้พนักงานส่วน ตำบลหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีการบริหารงบประมาณ

ขวัญแก้ว จันทรวีเชียร (2557) การศึกษากระบวนการกำหนดนโยบายสาธารณะ ไทย : กรณีศึกษากระบวนการกำหนดนโยบายด้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงอำนาจหน้าที่ และกระบวนการกำหนดนโยบายด้านการกระจาย อำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะเป็นองค์กรที่รับผิดชอบเชิงนโยบายที่มีความสำคัญต่อ ทิศทางการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และจากความสำคัญของคณะกรรมการการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีกระบวนการตัดสินใจในการกำหนดนโยบาย มีปัจจัยใดที่ สนับสนุน หรือเป็นอุปสรรคในการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การวิเคราะห์ กระบวนการกำหนดนโยบายด้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มี 4 ประเด็น คือ นโยบายด้านการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นโยบายการกระจายอำนาจ ด้านการเงิน การคลัง และงบประมาณ และนโยบายด้านการถ่ายโอนบุคลากร และนโยบายการแก้ไข หรือจัดให้มีกฎหมายที่จำเป็น เพื่อการดำเนินการตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นแนวทางในการศึกษา ประเด็นนโยบายด้านการถ่ายโอนภารกิจ เมื่อองค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนภารกิจแล้ว ไม่ควรโอนภารกิจกลับไปยังส่วนราชการเดิมอีก สำนักงานประมาณจะต้องเป็นหน่วยงานที่กำหนดว่าภารกิจใดของส่วนราชการควรเป็นภารกิจ หน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ภิรมย์พร ไชยยนต์ (2557) การกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น: ศึกษากรณีการปกครองตนเองตาม เจตนารมณ์ของประชาชนในระดับจังหวัด การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบการปกครองตนเอง ปัญหาและอุปสรรคของการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย และเพื่อวิเคราะห์แนวทางในการกระจายอำนาจการปกครองส่วนท้องถิ่นและรูปแบบการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในระดับจังหวัด โดยมีขอบเขตการศึกษา คือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เรื่อง การปกครองส่วนท้องถิ่นและร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องโดยวิเคราะห์โครงสร้างอำนาจหน้าที่ การกำกับดูแล การคลังและงบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่น ตามแนวคิดการปกครองตนเอง จากการศึกษาพบว่า การปกครองท้องถิ่นไทยมีปัญหาด้านโครงสร้างที่ทับซ้อนกัน ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ของท้องถิ่นที่ยังไม่ชัดเจน ปัญหาด้านการกำกับดูแลที่ราชการส่วนภูมิภาคกำกับดูแลท้องถิ่นจนขาดอิสระ ปัญหาด้านการคลัง งบประมาณที่ไม่เพียงพอและขาดการพัฒนา ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคลซึ่งขาดการพัฒนาและความก้าวหน้าทางสายอาชีพ และปัญหาด้านการมีส่วนร่วม ของประชาชน ประชาชนไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นอย่างเพียงพอซึ่งข้อเสนอตาม แนวคิดการปกครองตนเองมีดังนี้ เสนอให้ยุบราชการส่วนภูมิภาคให้รวมกับการปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อแก้ปัญหาโครงสร้างโดยให้ “จังหวัดปกครองตนเอง” เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นระดับจังหวัดมีโครงสร้างภายใน 3 ฝ่ายมีสภาพเหมือนที่มาจากตัวแทนของประชาชนที่หลากหลาย ทำหน้าที่นำเสนอข้อเรียกร้องและปัญหาของประชาชนและตรวจสอบการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่อย่างกว้างขวางและเป็นการทั่วไป รัฐส่วนกลางมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องหลักของประเทศ คือ ด้านการป้องกันประเทศ ด้านการคลังของรัฐและระบบเงินตรา ด้านการศาลหรือการยุติธรรม และด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเท่านั้น ให้ท้องถิ่นขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีและเป็นการกำกับดูแลภายหลังการกระทำซึ่งให้อิสระแก่ท้องถิ่นมากขึ้น กำหนดอัตราการแบ่งสัดส่วนภาษีให้ท้องถิ่นเก็บไว้ร้อยละ 70 แบ่งให้รัฐส่วนกลางร้อยละ 30 ให้ท้องถิ่นมีอำนาจในการกำหนดฐานภาษีท้องถิ่นและจัดเก็บภาษีในท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น ให้บุคลากรของท้องถิ่นมีระบบการพัฒนาทางสายงานที่

ชัดเจนและมีความเหมาะสมกับพื้นที่ และการมีส่วนร่วมของประชาชนมีการเสนอรูปแบบที่ชัดเจน และเป็นเงื่อนไขในการดำเนินงานหรือตัดสินใจของท้องถิ่น

รศ.ฉัตรสุมน พงษ์ภูมิปัญญา และผศ.สิริพันธ์พลรบ (2558) ศึกษาเรื่อง แนวทางการปรับปรุงฐานะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบล การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อ 1) ศึกษาแนวทางการปรับปรุงฐานะ รูปแบบ และภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของไทย กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบล 2) ศึกษาปัญหาอุปสรรคของการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วน ตำบล โดยใช้การศึกษา รวบรวมข้อมูลที่เป็นเอกสาร โดยรวบรวมข้อมูลจากเอกสารเกี่ยวข้องต่างๆ เป็นหลักวิธีค้นหาข้อมูลจาก “คำสำคัญ (Key words)” ผลการศึกษาพบว่าแนวทางการปรับปรุงฐานะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยการยกฐานะจากองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นเป็นเทศบาลให้ตราเป็นประกาศกระทรวงมหาดไทยโดยมีหลักเกณฑ์และขั้นตอนจัดตั้งเป็นเทศบาลตำบลโดยมาตรา 42 วรรคแรกแห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และมาตรา 9 มาตรา 12 แห่ง พ.ร.บ. เทศบาล พ.ศ. 2496 ซึ่งมีเงื่อนไขที่ขึ้นอยู่กับรายได้และขนาดของประชากรเป็นหลัก โดยต้องแสดงเหตุผลและความเห็นขององค์การบริหารส่วนตำบลและได้รับความเห็นชอบจากนายอำเภอและผู้ว่าราชการจังหวัดตามลำดับ ปัญหาและอุปสรรคในการปรับปรุงฐานะขององค์การบริหารส่วนตำบล มีสาเหตุมาจาก 1) อำนาจของผู้บริหารในระดับพื้นที่การปรับปรุงฐานะการปกครองทำให้ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลสูญเสียตำแหน่ง 2) ความสามารถทางการคลังและการจัดการรายได้ และ 3) ปัญหาประชากรในบางพื้นที่มีการเคลื่อนไหวประชากรมาก การศึกษานี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะให้มีการจัดทำมาตรการบังคับเพื่อให้ฐานะขององค์การบริหารส่วนตำบลมีความเหมาะสม ทั้งขนาดประชากร รายได้และการออกกฎหมายให้ประชากรในพื้นที่สามารถลงมติปรับปรุงโครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล หน่วยกำกับดูแลควรจัดให้มีการลงชื่อเพื่อควมรวบรวมประชาชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการลงมติเรื่องการขยายขอบเขตหน่วยการปกครอง หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแลองค์การบริหารส่วนตำบลได้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดโดยนายอำเภอและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องซึ่งมีหน้าที่ตามกฎหมาย โดยดำเนินการพัฒนาศักยภาพในการกำกับดูแลองค์การบริหารส่วนตำบล

นรรธพงศ์ ไคร์เครือ และ นันทยา บุตรสิน (2558) ศึกษาปัญหาการบริหารงานคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดระยอง การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดระยอง 2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานคลัง จำแนกตามประเภทของ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตำแหน่ง และประสบการณ์การทำงาน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ของบุคลากรเกี่ยวกับการบริหารงานคลังท้องถิ่นกับความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับปัญหา การบริหารงานคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดระยอง ผลการวิจัยพบว่า 1) ความ คิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัด ระยองอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 2.99, S.D. = 0.73) 2) บุคลากรที่มีตำแหน่ง และ ประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานคลังขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดระยองแตกต่างกัน แต่บุคลากรที่ทำงานในประเภทขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานคลังขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น ในจังหวัดระยองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความรู้ของบุคลากร เกี่ยวกับการบริหารงานคลังท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับปัญหาการ บริหารงานคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดระยอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ดร.ไพฑูริย์ มาลา (2559) การวิจัยเรื่อง การคงอยู่ของกำนันผู้ใหญ่บ้านในบริบทของ การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น: กรณีศึกษาจังหวัดปทุมธานีและจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มี วัตถุประสงค์ในการศึกษาคือ (1) เพื่อศึกษาบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านในบริบทของการกระจาย อำนาจสู่ท้องถิ่น (2) เพื่อศึกษาการปรับตัวของกำนันผู้ใหญ่บ้านในบริบทของการกระจายอำนาจสู่ ท้องถิ่น (3) เพื่อศึกษาถึงแนวทางในการปฏิรูปโครงสร้างการจัดระเบียบการปกครองท้องถิ่น โดยใช้ ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ การสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์ จำนวน 65 คน การศึกษา จากเอกสาร กฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับกำนันผู้ใหญ่บ้าน เพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลและ ตอบัติวัตถุประสงค์การวิจัย ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านในบริบทของการกระจาย อำนาจสู่ท้องถิ่น พบว่า ในด้านกฎหมายนั้นถึงแม้จะมีการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและมีการปรับปรุง กฎหมายเกี่ยวกับกำนันผู้ใหญ่บ้านหลายครั้ง แต่ไม่ได้ทำบทบาทและอำนาจหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านลดลงแต่อย่างใด สำหรับบทบาททางสังคมนั้นกำนันผู้ใหญ่บ้านที่ยังมีความสำคัญต่อ ประชาชนในฐานะผู้นำตามธรรมชาติแบบบารมีชนที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้ประสานเชื่อมโยง ระหว่างภาครัฐกับประชาชนและเป็นผู้นำทางจิตวิทยาในระดับชุมชน

มานิช นามเดช (2559) หัวข้อวิจัย แนวทางการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษารูปแบบ วิธีการ ประสบการณ์ รวมไปถึงข้อถกเถียง และปัญหาที่เกิดขึ้นกับการกำกับดูแลและการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น โดยสังเคราะห์ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา และเป็นแนวทางในการปฏิรูปองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นไทย ผลการศึกษาพบว่า การเกิดขึ้นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น เป็นการเฉพาะนั้น ในตัวบัญญัติของกฎหมายของแต่ละฉบับว่าด้วยเรื่องการกำกับดูแลองค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่น มีการใช้ถ้อยคำหรือบทบัญญัติที่มีลักษณะที่แตกต่างกันอยู่ ทำให้การกำกับดูแลค่อนข้างมีบริบทที่ซับซ้อนและไม่สอดคล้องกัน ขาดประสิทธิภาพและไม่มีทิศทางที่ชัดเจน

พัสดราภรณ์ เหลืองอิงคะสุต (2560) ปัญหาการออกกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยเพื่อกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ทราบว่ากระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นราชการส่วนกลาง ผู้ทำหน้าที่กำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการออกกฎหมายในรูปแบบต่าง ๆ ออกมาเพื่อใช้กำกับดูแลนั้นเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หรือเป็นไปตามหลักการที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้หรือไม่ และมีหลักการกำกับดูแลหรือระบบการกำกับดูแลที่มีความแตกต่างจากหลักการหรือระบบที่ใช้อยู่ในต่างประเทศหรือไม่ กฎหมายของกระทรวงมหาดไทยที่ออกมานั้นจะมีประเด็นปัญหาไปในทางใด ซึ่งผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ในทางวิชาการและการบริหารราชการแผ่นดินในอนาคตต่อไป ผลการศึกษาจึงพบว่า การออกกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยมีประเด็นปัญหาที่ขัดต่อหลักการตามรัฐธรรมนูญ คือการออกกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยที่มีรูปแบบซึ่งขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ เนื่องจากการใช้อำนาจของกระทรวงมหาดไทยที่ในการออกกฎหมายเพื่อกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น จากหลักการตามรัฐธรรมนูญได้กำหนดให้มีการใช้อำนาจกำกับดูแลนั้นสามารถกระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามที่มีกฎหมายบัญญัติ แต่ในกฎหมายพระราชบัญญัติจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทยโดยอาศัยอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ออกกฎหมายกำกับดูแลเป็นจำนวนมาก แม้จะเป็นการออกกฎหมายโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นการอาศัยอำนาจตามลำดับชั้นในทางกฎหมาย แต่การออกกฎหมายนั้นไม่ได้มีการกำหนดไว้ตามรัฐธรรมนูญว่ากฎหมายสามารถนำมาใช้กำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ และสถานะของกฎหมายนั้นจึงทำให้ไม่สามารถใช้ในการกำกับดูแลได้ ทั้งยังมีการตีความอย่างกว้างถึงอำนาจที่กฎหมายกำหนดไว้ในการออกกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย ซึ่งส่งผลให้เกิดการออกกฎหมายโดยขัดต่อรูปแบบตามรัฐธรรมนูญ รวมไปถึงปัญหาการออกกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยประเภทที่ออกมาโดยปราศจากอำนาจในทางกฎหมายหรือไม่มีฐานทางกฎหมายที่กำหนดเรื่องดังกล่าวไว้แต่มีการออกกฎหมายใช้บังคับ และปัญหาการออกกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยที่มีเนื้อหาขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ เนื่องจากตามรัฐธรรมนูญได้มีการกำหนดหลักการของการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ โดยในการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นจะต้องคำนึงถึงหลักการดังกล่าว แต่การออกกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยนั้นได้ออกมาใช้บังคับโดยมีเนื้อหาซึ่งขัดกับหลักการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นอันเป็นหลักการที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ พร้อมทั้งมีเนื้อหาของกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยที่เกินความจำเป็นด้วย ซึ่งการออกกฎหมายที่ก่อให้เกิดปัญหาในลักษณะดังกล่าวออกมา ส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องอาศัยอำนาจของศาลปกครองในการฟ้องร้องคดีและขออำนาจศาลเพื่อมีคำสั่งเพิกถอนกฎหมายดังกล่าว ข้อเสนอแนะต่อการแก้ไขปัญหาคือ การให้การกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น สามารถทำได้โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมาย

ชุมพล นามสังข์ (2561) ศึกษาเรื่อง การปกครองท้องถิ่นภายใต้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ. 2560: แนวโน้มและความคาดหวัง มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงสาระสำคัญของบทบัญญัติด้านการปกครองท้องถิ่นของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ. 2560 วิเคราะห์แนวโน้มความเป็นไปได้ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ. 2560 ของการเปลี่ยนแปลงการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจของแนวโน้มและทิศทางของการปกครองท้องถิ่นไทยที่เป็นผลผลิตของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน วิธีการศึกษาเป็นการศึกษาจากบทบัญญัติด้านการปกครองท้องถิ่นของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ. 2560 เชิงวิเคราะห์ ประกอบกับการศึกษาโดยใช้วิธีวิจัยเอกสาร โดยค้นคว้าตำรา กฎหมาย บทความ วารสาร และเอกสารของผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาการปกครองท้องถิ่นภายใต้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ. 2560 พบว่าบทบัญญัติด้านการปกครองท้องถิ่นมีเนื้อหาสาระตามรอยแนวทางการกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่นของรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 ซึ่งถือกันว่าเป็นรัฐธรรมนูญอันเป็นต้นแบบของการกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่น เพียงแต่ได้ปรับเปลี่ยนเนื้อหาสาระบางประการให้มีความรัดกุมขึ้นและพยายามแก้ไขจุดบกพร่องที่เกิดขึ้นจากรัฐธรรมนูญในอดีตที่ปรากฏอุปสรรคต่าง ๆ ภายหลังจากที่รัฐธรรมนูญ ถูกประกาศใช้ไปแล้ว ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงจุดเด่นหรือลักษณะสำคัญที่มีแตกต่างจากรัฐธรรมนูญ ฉบับ พ.ศ. 2540 หรือรัฐธรรมนูญ ฉบับ พ.ศ. 2550 อยู่ 5 ด้าน คือ 1) การกำหนดขนาดที่เหมาะสมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2) การขยายการจัดทำ “บริการสาธารณะ และ “กิจกรรมสาธารณะ” 3) การแก้ไขข้อห้ามเรื่อง “การแข่งขันกับเอกชน” 4) การเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันการจัดบริการสาธารณะ 5) การเพิ่มเรื่องการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองของท้องถิ่นจากการทุจริตและหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรม

อริย์ธัช บุญถึง (2563) ศึกษาเรื่อง ปัญหาความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: ศึกษากรณีการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงอำนาจหน้าที่ และกระบวนการกำหนดนโยบายด้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะเป็นองค์กรที่รับผิดชอบเชิงนโยบายที่มีความสำคัญต่อทิศทางการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และจากความสำคัญของคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีกระบวนการตัดสินใจในการกำหนดนโยบาย มีปัจจัยใดที่สนับสนุน หรือเป็นอุปสรรคในการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การวิเคราะห์กระบวนการกำหนดนโยบายด้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มี 4 ประเด็น คือ นโยบายด้านการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นโยบายการกระจายอำนาจ ด้านการเงิน การคลัง และงบประมาณ และนโยบายด้านการถ่ายโอนบุคลากร และนโยบายการแก้ไข หรือจัดให้มีกฎหมายที่จำเป็น

พระมหาศัพทพงษ์ ชยเมธี (กลิ่นศรีสุข) , สุรพล พรหมกุล และ ชาญชัย ฮวดศรี (2564) ศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ 2) ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ ตามหลักอภิธานิธรรม และ 3) ศึกษาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ 4) เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอ เทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้มี 397 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. การมีส่วนร่วมทางการเมืองตามหลักอภิธานิธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง
3. ผลการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีส่วนร่วมทางการเมืองในการปกครองท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มีอายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และหลักอภิธานิธรรมต่างกัน มีส่วนร่วมทางการเมือง โดยรวมแตกต่างกัน

ชัยรัตน์ มาสอน , ชาญชัย ฮวดศรีและ สุรพล พรหมกุล (2565) ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการปกครองส่วน ท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น 2) เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการปกครองส่วน ท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ตามหลักอิทธิบาท4 3) เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และตามหลักอิทธิ บาท 4 4) เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี คือ การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนในอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 384 คน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบค่าที การทดสอบการแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์เนื้อหาด้วยการ พรรณนาความ ผลการวิจัย พบว่า

- 1) ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก
- 2) ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ตามหลักอิทธิบาท4 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก
- 3) ผลการ เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น พบว่า ประชาชนที่มี อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือน และหลักอิทธิบาท 4 ต่างกัน ต่อ

การมีส่วนร่วมการปกครองส่วนท้องถิ่นแตกต่างกัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีเพศและระดับการศึกษาต่างกัน การมีส่วนร่วมการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน 4) ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมของประชาชน ต่อการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางแห่ง ยังไม่ เปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามีส่วนร่วมในการบริหารการประเมิณงาน ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ธนาวุฒิ คำศรีสุข และ กัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์ (2565) การบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนิคมพัฒนา จังหวัดพิษณุโลก การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนิคมพัฒนา 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนิคมพัฒนา และ3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะและแนวทางการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนิคมพัฒนา ผลการวิจัยพบว่า 1) การบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนิคมพัฒนา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) การเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มี อายุ และประสบการณ์ทำงานที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานบุคคลตามหลักธรรมาภิบาลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนด้านอื่นไม่แตกต่างกันทุกด้าน

พระมหาอนันต์ อนนตปญโญ , พระมหาวิรุฑ วิโรจโน, พระครูวินัยธรรมรชิต ปยุตโต, พระครูสังฆรักษ์ทวี อกโย และ ชนาธิป ศรีโท (2565) ศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นในเขตอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ตามแนวสัปปุริสธรรม 7 มีวัตถุประสงค์1) เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นในเขตอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ตามแนวสัปปุริสธรรม7 2) เพื่อประชาชนในการปกครองท้องถิ่นในเขตอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ตามแนวสัปปุริสธรรม7 ผลการวิจัยพบว่า 1) ประชาชนในเขตอำเภอด่านซ้ายจังหวัดเลย มีความรู้ความเข้าใจในการมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ผลเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นในเขตอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ตามแนวสัปปุริสธรรม 7 จำแนกตาม เพศ อายุอาชีพ โดยรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนระดับการศึกษา และรายได้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ทราบขอบเขตของปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปยังการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยจำแนกปัญหาได้ 6 ด้าน ดังนี้

1. ปัจจัยด้านรูปแบบและโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แนวคิดจากงานวิจัยของ รศ.ฉัตรสุมน พฤทธิภิญโญ และผศ.สิริพันธ์พลรบ (2558) ศึกษาเรื่อง แนวทางการปรับปรุงฐานะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบล โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อ 1) ศึกษาแนวทางการปรับปรุงฐานะ รูปแบบ และภารกิจขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นของไทย กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบล 2) ศึกษาปัญหาอุปสรรคของการดำเนินงานขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

2. ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น การกำหนดอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐกับท้องถิ่นยังไม่ชัดเจน ได้แนวคิดจากงานวิจัยของ ขวัญแก้ว จันทรวิเชียร (2557) โดยศึกษากระบวนการกำหนดนโยบายสาธารณะไทย: กรณีศึกษากระบวนการกำหนดนโยบายด้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงอำนาจหน้าที่ และกระบวนการกำหนดนโยบายด้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะเป็นองค์กรที่รับผิดชอบเชิงนโยบายที่มีความสำคัญต่อทิศทางการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

3. ปัญหาด้านการกำกับดูแลองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แนวคิดจากงานวิจัยของ (1) พัสตราภรณ์ เหลืองอิงคะสุต (2560) ปัญหาการออกกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยเพื่อกำกับดูแลองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ทราบว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นราชการส่วนกลางผู้ทำหน้าที่กำกับดูแลองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีการออกกฎหมายในรูปแบบต่าง ๆ ออกมาเพื่อใช้กำกับดูแลนั้นเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ (2) พสธร พันธุ์สุวรรณ (2556) ปัญหาการออกกฎหมายกระทรวงมหาดไทยเพื่อควบคุมองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย : ศึกษากรณีเทศบาล มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาทฤษฎีการกำกับดูแลองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะเทศบาล และศึกษาหลักเกณฑ์การออกกฎหมายของฝ่ายปกครองในประเทศไทย รวมถึงสถานะของกฎหมายที่ถูกตราขึ้นโดยฝ่ายปกครอง ตลอดจนศึกษาการใช้อำนาจตามที่กฎหมายแม่บทมอบอำนาจให้แก่กระทรวงมหาดไทย โดยเฉพาะการออกกฎหมาย คือประกาศกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ รวมทั้งหนังสือสั่งการที่ออกโดยอาศัยอำนาจจากกฎหมายที่กระทรวงมหาดไทยตราขึ้นมาบังคับใช้กับเทศบาล (3) มาโนช นามเดช (2559) หัวข้อวิจัย แนวทางการกำกับดูแลองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น การวิจัยขึ้นนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษารูปแบบ วิธีการ ประสบการณ์ รวมไปถึงข้อถกเถียงและปัญหาที่เกิดขึ้นกับการกำกับดูแลและการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

4. ปัญหาด้านการคลังและงบประมาณขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แนวคิดจากงานวิจัยของ ปริณดา มีฉลาด (2556) ปัญหาการกระจายอำนาจทางการคลังขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลในประเทศไทย การวิจัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหาการกระจายอำนาจทางการคลังให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ในมุมมองของผู้ปฏิบัติ

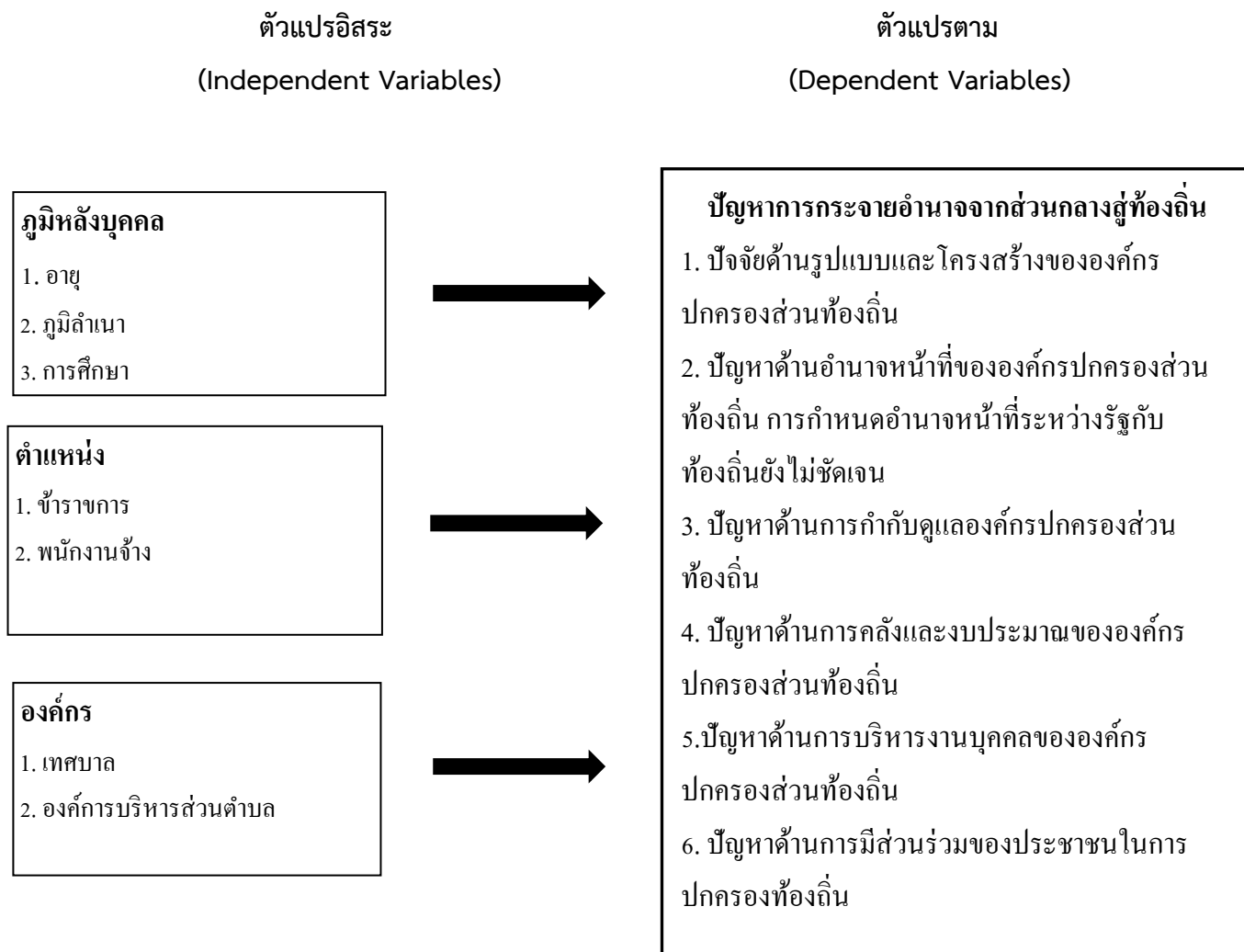
5.ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคลขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แนวคิดจากงานวิจัยของ ณัฐินี เฟื่องฟูพาณิชย์ (2563) ศึกษาเรื่อง การสูญเสียข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้กับราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาค มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุที่ส่งผลให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตัดสินใจโอนย้ายสังกัดมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่สังกัดส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และ

เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะแนวทางในการกำหนดนโยบายการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อรักษาข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้คงอยู่ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

6. ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่น ได้แนวคิดจากงานวิจัยของ จิตติมา อุดมศร (2555) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ การวิจัยนี้เป็นการนำเสนอผลการศึกษาระดับการมีส่วนร่วมและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ และเสนอแนะแนวทางพัฒนาการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจำแนกปัญหาได้ทั้ง 6 ด้านนี้ ประกอบกับตัวแปรอิสระไม่ว่าจะเป็นภูมิหลังของบุคคล ตำแหน่งหน้าที่ และประเภทขององค์กร (เทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล) นำมาสู่กรอบแนวคิดในการวิจัย ดังจะได้แสดงในกรอบแนวคิดการวิจัย ในหัวข้อ 2.8

2.8 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ(Quantitative Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีวิธีการและขั้นตอนต่างๆ ในการศึกษา ดังต่อไปนี้

3.1 ประชากร กลุ่มตัวอย่าง วิธีการสุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4 แห่ง ในพื้นที่ อำเภอกะเสสินธุ์ จังหวัดสงขลา คือ เทศบาลตำบลกระเสสินธุ์ เทศบาลตำบลเชิงแส องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ และองค์การบริหารส่วนตำบลโรง จำนวนประชากร รวม 146 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ข้าราชการประจำ พนักงาน และลูกจ้างของ เทศบาลตำบลกระเสสินธุ์ เทศบาลตำบลเชิงแส องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ และองค์การบริหารส่วนตำบลโรง จำนวน 148 คน ซึ่งการกำหนดกลุ่มตัวอย่างนั้นกำหนดโดยวิธีการใช้สูตรของยามาเน่ (Yamane, 1973) ที่ใช้ค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ร้อยละ 5 หรือ .05 โดยใช้สูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

โดยที่ n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N คือ ขนาดของประชากร

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้

บุคลากรท้องถิ่น จำนวน 148 คน

เมื่อแทนค่า จะได้

$$n = \frac{146}{1 + 146(0.05)^2}$$

$$n = 107$$

ดังนั้น ขนาดของกลุ่มตัวอย่างบุคลากรท้องถิ่นจึงมี จำนวน 107 คน
หาจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องสุ่มในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง โดยการ
สุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Sampling) โดยใช้สูตร

$$\text{จำนวนตัวอย่างแต่ละประเภท} = \frac{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรแต่ละประเภท}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

ตาราง 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

องค์กร	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
เทศบาลตำบลกระแสดินธุ์	40	29
เทศบาลตำบลเชิงแส	40	29
องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่	43	32
องค์การบริหารส่วนตำบลโรง	23	17
รวม	146	107

3.2 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่นในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา โดยศึกษาจากข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลการตอบแบบสอบถามจากบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4 แห่ง คือ เทศบาลตำบลกระแสดินธุ์ เทศบาลตำบลเชิงแส องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ และองค์การบริหารส่วนตำบลโรง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 107 คน
2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลจากการค้นค้นเอกสารวิชาการต่างๆ เช่น หนังสือ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ วารสาร บทความทางวิชาการ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.3 เครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย อายุ ภูมิภาค การศึกษา ตำแหน่ง และองค์กร เป็นคำถามแบบตอบคำถามปลายเปิด

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ทั้ง 6 ด้าน ประกอบด้วย

1. ปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
2. ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การกำหนดอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐกับท้องถิ่นยังไม่ชัดเจนปัญหาความร่วมมือของประชาชน
3. ปัญหาด้านการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
4. ปัญหาด้านการคลังและงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- 5.ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
6. ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่น

โดยเป็นแบบสอบถามมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ให้เลือก 3 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนสำหรับคำถามเชิงบวก ดังนี้

มาก	เท่ากับ	3	คะแนน
ปานกลาง	เท่ากับ	2	คะแนน
น้อย	เท่ากับ	1	คะแนน

การกำหนดเกณฑ์ต้องถือหลักว่าให้ทุกระดับมีช่วงคะแนนที่เท่ากัน ซึ่งมีช่วงห่างหรือพิสัยของคะแนนเท่ากับ $3-1/3 = 0.66$

การแปรผลระดับคะแนนเฉลี่ยปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่น

คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.00	หมายถึง มาก
คะแนนเฉลี่ย	1.67-2.33	หมายถึง ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.66	หมายถึง น้อย

3.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.4.1. การทดสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

ผู้วิจัยนำเครื่องมือแบบสอบถามฉบับร่างที่พัฒนาและปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาเสนอแก่ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มาตรวจสอบและพิจารณาความตรงของเนื้อหาตามนิยามในแต่ละข้อคำถาม โดยการวัดดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับค่านิยมศัพท์เฉพาะ (Item Objective Congruence: IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 หากท่านมั่นใจว่าข้อความนี้สามารถวัดได้ตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หากท่านไม่มั่นใจว่าข้อความนี้สามารถวัดได้ตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 หากท่านมั่นใจว่าข้อความนี้ไม่สามารถวัดได้ตามวัตถุประสงค์

จากนั้นนำคะแนนจากการตอบของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านมาหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับค่านิยม โดยมีการคำนวณด้วยสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับค่านิยม

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เมื่อคำนวณเรียบร้อยแล้วจะเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.66 ซึ่งสามารถยอมรับได้ และนำข้อคำถามที่มีค่า IOC น้อยกว่า 0.66 มาปรับปรุงแก้ไขหรือคัดออกจากแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษา

3.4.2. การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) เพื่อวัดความเชื่อถือได้ของเครื่องมือว่าแบบสอบถามสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยศึกษาได้ โดยเก็บแบบสอบถาม 30 ชุด ซึ่งรวมอยู่ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 107 ชุด แยกออกมาเพื่อทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ จากนั้นนำผลจากแบบสอบถามมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's Alpha) และกำหนดเกณฑ์ความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ต้องมีค่ามากกว่า 0.7 ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.952

โดยมีการคำนวณด้วยสูตร ดังนี้

$$a = \frac{K}{K-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{S^2} \right)$$

เมื่อ a = ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวัด

K = จำนวนข้อคำถามทั้งหมด

S_i^2 = ความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ

S_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวม

3.4.3. นำแบบสอบถามที่พัฒนาเสนอต่อประธานกรรมการและกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขและให้ความเห็นชอบ

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลของบุคลากรท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ โดยผู้วิจัยจะดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.5.1 ผู้วิจัยขออนุญาตออกหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัยและขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยจากหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ถึงนายกเทศมนตรีตำบลกระแสดินธุ์ นายกเทศมนตรีตำบลเชิงแส นายกองค้การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ และนายกองค้การบริหารส่วนตำบลโรง เพื่อแนะนำตัวและชี้แจงวัตถุประสงค์ พร้อมทั้งขอความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ณ ที่ทำการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง

3.5.3 ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับคืน ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้อง และนำไปวิเคราะห์เพื่อประมวลผลต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล วิธีการทางสถิติต่างๆ ที่นำมาใช้

หลังจากเก็บข้อมูลเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกชุดที่เก็บคืนมา โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยการแจกแจงความถี่ แล้วจัดทำหมวดหมู่ของข้อมูลนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง ดังนี้

3.6.1 การจัดเตรียมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับการตอบกลับมาตรวจสอบถึงความถูกต้องครบถ้วน วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ แล้วจัดทำหมวดหมู่ของข้อมูลนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง

3.6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่นในองค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระเสสินธุ์ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้กำหนดค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ ดังนี้

1. เพื่อทราบถึงทัศนคติของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) แสดงค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อใช้อธิบายข้อมูลของกลุ่มตัวแล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ต่อการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระเสสินธุ์ จังหวัดสงขลา ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) แสดงค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of variance: ANOVA) เพื่อใช้อธิบายข้อมูลของกลุ่มตัวแล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงทัศนคติของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นและเพื่อเปรียบเทียบปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ต่อการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสมสินธุ์ จังหวัดสงขลา นำเสนอข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

- 4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.2 ลำดับชั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size)
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าสถิติ F ที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
R ²	แทน	ค่าสหสัมพันธ์พหุกำลัง/ค่าสัมประสิทธิ์การกำหนด
R change	แทน	ประสิทธิภาพการทำนายที่เพิ่มขึ้นเมื่อเพิ่มตัวแปรอิสระเข้าไป
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Beta)
Sig	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significance)
***	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (P<.001)
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (P<.01)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (P<.05)

4.2 ลำดับชั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลาง สู่อำเภอกระแสดิน จังหวัดสงขลา

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ต่อการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดิน จังหวัดสงขลา จำนวน 107 คน จำแนกตาม อายุ ภูมิภาค อำเภอกำหนด ระดับการศึกษา ตำแหน่ง และองค์กร โดยแจกแจงความถี่และหาค่าสถิติ ร้อยละ ดังรายละเอียดตามตาราง 4.1

ตาราง 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล (n=107)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
21-30 ปี	13	12.15
31-40 ปี	30	28.04
41-50 ปี	47	43.92
51-60 ปี	17	15.89
ภูมิภาค		
พื้นที่อำเภอกระแสดิน	65	60.75
นอกพื้นที่อำเภอกระแสดิน	42	39.25
ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนปลาย	3	2.81
อนุปริญญา	7	6.54

ตาราง 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรี	79	73.83
ปริญญาโท	18	16.82
ตำแหน่ง		
ข้าราชการ	73	68.22
พนักงานจ้าง	34	31.78
องค์กร		
เทศบาลตำบล	58	54.21
องค์การบริหารส่วนตำบล	49	45.79

จากตาราง 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 43.92 รองลงมาคือ อายุ 31-40 ปี ร้อยละ 28.04 อายุ 51-60 ปี ร้อยละ 15.89 และอายุ 21-30 ปี ร้อยละ 12.15 ตามลำดับ มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ ร้อยละ 60.75 และนอกพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ ร้อยละ 39.25 การศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 73.83 รองลงมาคือ ปริญญาโท ร้อยละ 16.82 อนุปริญญา ร้อยละ 6.54 และมัธยมศึกษาตอนปลายตอนปลาย ร้อยละ 2.81 ตามลำดับ ตำแหน่งข้าราชการ ร้อยละ 68.22 และตำแหน่งพนักงานจ้าง ร้อยละ 31.78 องค์กรเทศบาลตำบล ร้อยละ 54.21 และองค์การบริหารส่วนตำบล ร้อยละ 45.79

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นใน
ทัศนะของบุคลากรท้องถิ่นในพื้นที่ อำเภอกะเสสินธุ์ จังหวัดสงขลา

ตาราง 4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจ
จากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกะเสสินธุ์ จังหวัดสงขลา จำแนก
ตามรายชื่อ (n=107) เรียงคะแนนจากมากไปน้อย

ปัญหา 6 ด้าน	. \bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ปัญหาการขาดงบประมาณ	2.50	.678	มาก
2. รูปแบบที่มีการกระจายอำนาจมากขึ้นด้วยโครงสร้างการ ปกครองที่มีลักษณะเฉพาะของพื้นที่นี้ ภายใต้กฎหมายของ ประเทศไทย (เลือกตั้งผู้ว่าฯ / เขตปกครองพิเศษ)	2.44	.617	มาก
3. รูปแบบที่มีการกระจาย อำนาจมากขึ้นด้วยโครงสร้างการ ปกครองที่เหมือนกับส่วนอื่นๆ ของประเทศ (เพิ่มอำนาจให้ อบจ. อบต. มากขึ้น)	2.39	.641	มาก
4. ปัญหาการขาดบุคลากร	2.13	.790	ปานกลาง
5. รูปแบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ (ผู้ว่า ฯมาจากการแต่งตั้ง/มีศอ.บต./ เลือกตั้ง อบท.)	2.12	.640	ปานกลาง
6. ปัญหาการทับซ้อนของอำนาจหน้าที่	2.11	.769	ปานกลาง
7. ปัญหาการบริหารงบประมาณ	2.11	.756	ปานกลาง
8. ปัญหาการสนับสนุนจากประชาชนในท้องถิ่น	2.02	.752	ปานกลาง
9. ปัญหาในการจัดการทรัพยากร/ สิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น	1.96	.713	ปานกลาง
10. ปัญหาด้านการกำกับดูแลส่งผลต่อการทำงาน	1.95	.678	ปานกลาง
11. ปัญหาการจัดเก็บภาษี	1.95	.732	ปานกลาง
12. ปัญหาโครงการพัฒนาสาธารณูปโภค	1.94	.725	ปานกลาง
13. ปัญหาการจัดการสาธารณสุข	1.93	.730	ปานกลาง
14. ปัญหาการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่จากจังหวัด/อำเภอ/ กรมส่งเสริมฯ	1.93	.625	ปานกลาง
15. ประชาชนขาดการมีส่วนร่วม	1.92	.741	ปานกลาง
16. ปัญหาการจัดการการศึกษา	1.75	.766	ปานกลาง
17. ปัญหาการบริหารงาน/การประสานงานภายในองค์กร	1.72	.711	ปานกลาง
18. ปัญหาการประสานงานกับองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นๆ	1.67	.641	ปานกลาง

จากตาราง 4.2 เป็นการเรียงลำดับคะแนนจากมากไปน้อย พบว่า ทักษะที่มีต่อปัญหาทั้ง 6 ด้านของบุคลากรส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหาการขาดงบประมาณมากที่สุดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 0.678) ซึ่งเป็นปัญหาด้านคลังและงบประมาณ รองลงมาคือ รูปแบบที่มีการกระจายอำนาจมากขึ้นด้วยโครงสร้างการปกครองที่มีลักษณะเฉพาะของพื้นที่นี้ ภายใต้กฎหมายของประเทศไทย (เลือกตั้งผู้ว่าฯ / เขตปกครองพิเศษ) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.44$, S.D. = 0.617) ซึ่งเป็นปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้าง และอันดับสุดท้ายคือ ปัญหาการประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.67$, S.D. = 0.641) ซึ่งเป็นปัญหาด้านอำนาจหน้าที่

ตาราง 4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของปัญหาที่ทำให้การพัฒนากองการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสนินธุ์ จังหวัดสงขลา จำแนกตามรายชื่อ (n=107) เรียงคะแนนจากมากไปน้อย

ปัญหาที่ทำให้การพัฒนากองการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. งบประมาณไม่เพียงพอ	2.51	.635	มาก
2. รัฐบาลไม่เต็มใจที่จะกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นจริงๆ	2.34	.713	มาก
3. รูปแบบการปกครองท้องถิ่นในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในพื้นที่	2.31	.363	ปานกลาง
4. ความไม่โปร่งใส	2.21	.762	ปานกลาง
5. การคอร์รัปชัน	2.21	.749	ปานกลาง
6. ปัญหาด้านการกำกับดูแล	2.12	.736	ปานกลาง
7. ประชาชนไม่มีส่วนร่วม	2.00	.659	ปานกลาง
8. ขาดผู้นำท้องถิ่นที่มีความสามารถ	1.98	.765	ปานกลาง
9. บุคลากรทำงานล่าช้า	1.96	.672	ปานกลาง
10. มีผู้อิทธิพลในพื้นที่	1.93	.797	ปานกลาง
11. บริหารโครงการไม่มีประสิทธิภาพ	1.89	.718	ปานกลาง

จากตาราง 4.3 เป็นการเรียงคะแนนจากมากไปน้อย พบว่า ทักษะของบุคลากรที่มีต่อปัญหาที่ทำให้การพัฒนากองการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหาขาดงบประมาณไม่เพียงพอมากที่สุด อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.51$, S.D. = 0.635) รองลงมาคือ ปัญหาที่รัฐบาลไม่เต็มใจที่จะกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นจริงๆ อยู่ในระดับมาก

($\bar{X} = 2.34$, S.D. = 0.713) และอันดับสุดท้ายคือ ปัญหาการบริหารโครงการไม่มีประสิทธิภาพ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.89$, S.D. = 0.718)

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ต่อมีทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตาราง 4.4 มีทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามอายุ

ปัญหาการกระจายอำนาจ จากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น		Sum of Square	df	Mean Square	F	P
ปัญหารูปแบบและโครงสร้าง	ระหว่างกลุ่ม	1.640	3	0.547	2.508	0.063
	ภายในกลุ่ม	22.446	103	0.218		
	รวม	24.085	106			
ปัญหาอำนาจหน้าที่	ระหว่างกลุ่ม	0.929	3	0.310	1.138	0.337
	ภายในกลุ่ม	28.032	103	0.272		
	รวม	28.961	106			
ปัญหาการกำกับดูแล	ระหว่างกลุ่ม	1.604	3	0.535	1.352	0.262
	ภายในกลุ่ม	40.751	103	0.396		
	รวม	42.355	106			
ปัญหางบประมาณ	ระหว่างกลุ่ม	1.349	3	0.450	1.362	0.259
	ภายในกลุ่ม	34.024	103	0.330		
	รวม	35.373	106			
ปัญหาการมีส่วนร่วม	ระหว่างกลุ่ม	0.820	3	0.273	0.589	0.624
	ภายในกลุ่ม	47.815	103	0.464		
	รวม	48.636	106			
ปัญหาการบริหารงานบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	1.428	3	0.476	0.757	0.521
	ภายในกลุ่ม	64.740	103	0.629		
	รวม	66.168	106			

จากตาราง 4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ทั้งรูปแบบและโครงสร้าง ปัญหาอำนาจหน้าที่ ปัญหาการกำกับดูแล ปัญหางบประมาณ ปัญหาการมีส่วนร่วม และปัญหาการบริหารงานบุคคลไม่แตกต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4.4.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น
ของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตารางค่าเฉลี่ยระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น							
อายุ		ด้านรูป แบบและ โครงสร้าง	ด้าน อำนาจ หน้าที่	ด้านการ กำกับดูแล	ด้านงบ ประมาณ	ด้านการมี ส่วนร่วม	ด้านการ บริหาร งาน บุคคล
21-30 ปี	\bar{X}	2.49	1.77	1.77	2.00	1.92	1.96
	S.D.	0.399	0.588	0.633	0.653	0.759	0.557
31-40 ปี	\bar{X}	2.13	1.77	1.80	2.09	2.13	1.85
	S.D.	0.434	0.544	0.566	0.553	0.860	0.645
41-50 ปี	\bar{X}	2.39	1.90	2.03	2.24	2.11	1.99
	S.D.	0.483	0.489	0.646	0.584	0.758	0.718
51-60 ปี	\bar{X}	2.31	2.03	2.06	2.35	2.35	2.12
	S.D.	0.520	0.516	0.681	0.520	0.786	0.718
รวม	\bar{X}	2.32	1.87	1.94	2.19	2.13	1.97
	S.D.	0.477	0.523	0.632	0.578	0.790	0.677

จากตาราง 4.4.1 จะเห็นได้ว่า (1) บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในกลุ่มอายุ 21-30 ปี มีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างมากที่สุด ($\bar{X} = 2.49$, S.D.=0.399) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ ($\bar{X} = 1.77$, S.D.=0.588) และด้านการกำกับดูแล ($\bar{X} = 1.77$, S.D.=0.633) น้อยที่สุดเป็น 2 อันดับสุดท้าย (2) บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในกลุ่มอายุ 31-40 ปี มีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างมากที่สุด ($\bar{X} = 2.13$, S.D.=0.434) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ได้น้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.77$, S.D.=0.544) (3) บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในกลุ่มอายุ 41-50ปี มีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างมากที่สุด ($\bar{X} = 2.39$, S.D.=0.483) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ได้น้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.90$, S.D.=0.489) (4) บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในกลุ่มอายุ 51-60 มีทัศนคติต่อปัญหาด้านงบประมาณ ($\bar{X} = 2.35$, S.D.=0.520) และด้านการมีส่วนร่วม ($\bar{X} = 2.35$, S.D.=0.718) เป็น 2 อันดับแรกที่สูงที่สุด และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ได้น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.03$, S.D.=0.516) ซึ่งจะเห็นได้ว่ามี

เพียงกลุ่มอายุ 51-60 เท่านั้นที่มีทัศนคติต่อปัญหาด้านงบประมาณและการมีส่วนร่วมมากที่สุด ต่างจากกลุ่มอายุอื่นๆที่มีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างมากที่สุด

ตาราง 4.5 ทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามภูมิภาค

ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น		Sum of Square	df	Mean Square	F	P
ปัญหารูปแบบและโครงสร้าง	ระหว่างกลุ่ม	0.732	1	0.732	3.290	0.073
	ภายในกลุ่ม	23.353	105	0.222		
	รวม	24.085	106			
ปัญหาอำนาจหน้าที่	ระหว่างกลุ่ม	0.497	1	0.497	1.833	0.179
	ภายในกลุ่ม	28.464	105	0.271		
	รวม	28.961	106			
ปัญหาการกำกับดูแล	ระหว่างกลุ่ม	0.008	1	0.008	0.020	0.889
	ภายในกลุ่ม	42.347	105	0.403		
	รวม	42.355	106			
ปัญหางบประมาณ	ระหว่างกลุ่ม	0.001	1	0.001	0.004	0.950
	ภายในกลุ่ม	35.371	105	0.337		
	รวม	35.373	106			
ปัญหาการบริหารงานบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	0.088	1	0.088	0.139	0.710
	ภายในกลุ่ม	66.081	105	0.629		
	รวม	66.168	106			
ปัญหาการมีส่วนร่วม	ระหว่างกลุ่ม	0.104	1	0.104	0.224	0.637
	ภายในกลุ่ม	48.532	105	0.462		
	รวม	48.636	106			

จากตาราง 4.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ภูมิภาคต่างกัน มีทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ทั้งรูปแบบและโครงสร้าง ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ ปัญหาการติดตามดูแล ปัญหางบประมาณ ปัญหาการบริหารงานบุคคลและปัญหาการมีส่วนร่วม ไม่แตกต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4.5.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างภูมิลำเนากับทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น
ของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตารางค่าเฉลี่ยระหว่างภูมิลำเนากับทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น							
ภูมิลำเนา		ด้านรูปแบบและ โครงสร้าง	ด้าน อำนาจ หน้าที่	ด้านการ กำกับดูแล	ด้านงบประมาณ	ด้านการ บริหาร งานบุคคล	ด้านการมี ส่วนร่วม
ในพื้นที่	\bar{X}	2.25	1.93	1.95	2.19	2.15	1.99
	S.D.	0.493	0.506	0.607	0.527	0.775	0.710
นอกพื้นที่	\bar{X}	2.42	1.79	1.93	2.18	2.09	1.93
	S.D.	0.436	0.542	0.677	0.655	0.821	0.630
รวม	\bar{X}	2.32	1.87	1.94	2.19	2.13	1.97
	S.D.	0.477	0.523	0.632	0.578	0.790	0.677

จากตาราง 4.5.1 จะเห็นได้ว่าบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่อำเภอกระแสนีมีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างได้มากที่สุด ($\bar{X} = 2.25$, S.D.=0.493) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่น้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.93$, S.D.=0.506) ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกพื้นที่ที่มีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างได้มากที่สุด ($\bar{X} = 2.42$, S.D.=0.436) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่น้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.87$, S.D.=0.523)

ตาราง 4.6 ทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามระดับการศึกษา

ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น		Sum of Square	df	Mean Square	F	P
ปัญหารูปแบบและโครงสร้าง	ระหว่างกลุ่ม	1.221	3	0.407	1.834	0.146
	ภายในกลุ่ม	22.864	103	0.222		
	รวม	24.085	106			
ปัญหาอำนาจหน้าที่	ระหว่างกลุ่ม	0.198	3	0.066	0.237	0.870
	ภายในกลุ่ม	28.762	103	0.279		
	รวม	28.961	106			

ตาราง 4.6 (ต่อ)

ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลาง สู่ท้องถิ่น		Sum of Square	df	Mean Square	F	P
ปัญหาการกำกับดูแล	ระหว่างกลุ่ม	1.146	3	0.382	0.955	0.417
	ภายในกลุ่ม	41.209	103	0.400		
	รวม	42.355	106			
ปัญหางบประมาณ	ระหว่างกลุ่ม	1.389	3	0.463	1.404	0.246
	ภายในกลุ่ม	33.983	103	0.330		
	รวม	35.373	106			
ปัญหาการบริหารงานบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	1.957	3	0.652	1.047	0.375
	ภายในกลุ่ม	64.211	103	0.623		
	รวม	66.168	106			
ปัญหาการมีส่วนร่วม	ระหว่างกลุ่ม	1.424	3	0.475	1.036	0.380
	ภายในกลุ่ม	47.211	103	0.458		
	รวม	48.363	106			

จากตาราง 4.6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ทั้งปัญหา รูปแบบและโครงสร้าง ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ ปัญหาการติดตามดูแล ปัญหางบประมาณ ปัญหาการบริหารงานบุคคล และปัญหาการมีส่วนร่วม ไม่แตกต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4.6.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างระดับการศึกษากับทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตารางค่าเฉลี่ยระหว่างระดับการศึกษากับทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น							
ระดับการศึกษา		ด้านรูปแบบและโครงสร้าง	ด้านอำนาจหน้าที่	ด้านการกำกับดูแล	ด้านงบประมาณ	ด้านการบริหารงานบุคคล	ด้านการมีส่วนร่วม
ม.ปลาย	\bar{X}	2.33	1.76	1.50	2.44	2.67	1.33
	S.D.	0.333	0.412	0.500	0.385	0.577	2.887
อนุ ปริญญา	\bar{X}	2.24	1.78	2.21	2.048	2.00	2.071
	S.D.	0.460	0.403	0.488	0.651	0.816	0.189
ป.ตรี	\bar{X}	2.37	1.87	1.92	2.14	2.08	1.96
	S.D.	0.466	0.541	0.631	0.581	0.781	0.659
ป.โท	\bar{X}	2.09	1.94	1.97	2.41	2.33	2.05
	S.D.	0.509	0.521	0.696	0.531	0.840	0.873
รวม	\bar{X}	2.32	1.87	1.94	2.19	2.13	1.97
	S.D.	0.477	0.523	0.632	0.578	0.790	0.677

จากตาราง 4.6.1 จะเห็นได้ว่า (1) บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จบการศึกษาระดับมัธยมปลายมีทัศนคติต่อปัญหาด้านการบริหารงานบุคคลมากที่สุด ($\bar{X}=2.67$, S.D.=0.577) แต่มีทัศนคติต่อปัญหาด้านการกำกับดูแลน้อยที่สุด ($\bar{X}=1.50$, S.D.=0.500) (2) บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จบการศึกษาระดับอนุปริญญา มีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างได้มากที่สุด ($\bar{X}=2.24$, S.D.=0.460) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่น้อยที่สุด ($\bar{X}=1.78$, S.D.=0.403) (3) บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างได้มากที่สุด ($\bar{X}=2.37$, S.D.=0.466) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่น้อยที่สุด ($\bar{X}=1.87$, S.D.=0.541) (4) บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทมีทัศนคติต่อปัญหาด้านงบประมาณได้มากที่สุด ($\bar{X}=2.33$, S.D.=0.840) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่น้อยที่สุด ($\bar{X}=1.87$, S.D.=0.523)

โดยเฉลี่ยแล้วบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดมีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างได้มากที่สุด ($\bar{X}=2.32$, S.D.=0.477) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่น้อยที่สุด ($\bar{X}=1.87$, S.D.=0.523)

ตาราง 4.7 มีทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามตำแหน่ง

ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลาง สู่ท้องถิ่น		Sum of Square	df	Mean Square	F	P
ปัญหารูปแบบและโครงสร้าง	ระหว่างกลุ่ม	0.140	1	0.140	0.615	0.435
	ภายในกลุ่ม	23.945	105	0.228		
	รวม	24.085	106			
ปัญหาอำนาจหน้าที่	ระหว่างกลุ่ม	0.130	1	0.130	0.475	0.492
	ภายในกลุ่ม	28.830	105	0.275		
	รวม	28.961	106			
ปัญหาการติดตามดูแล	ระหว่างกลุ่ม	0.667	1	0.667	1.681	0.198
	ภายในกลุ่ม	41.688	105	0.397		
	รวม	42.355	106			
ปัญหางบประมาณ	ระหว่างกลุ่ม	0.045	1	0.045	0.134	0.715
	ภายในกลุ่ม	35.328	105	0.336		
	รวม	35.373	106			
ปัญหาการบริหารงานบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	0.031	1	0.031	0.021	0.886
	ภายในกลุ่ม	66.155	105	0.630		
	รวม	66.168	106			
ปัญหาการมีส่วนร่วม	ระหว่างกลุ่ม	1.251	1	1.251	2.773	0.099
	ภายในกลุ่ม	47.384	105	0.451		
	รวม	48.636	106			

จากตาราง 4.7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีตำแหน่งต่างกัน มีทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ทั้งปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ ปัญหาการติดตามดูแล ปัญหางบประมาณ ปัญหาการบริหารงานบุคคล และปัญหาการมีส่วนร่วม ไม่แตกต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4.7.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างตำแหน่งกับทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตารางค่าเฉลี่ยระหว่างตำแหน่งกับทัศนคติที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น							
ตำแหน่ง		ด้านรูปแบบและโครงสร้าง	ด้านอำนาจหน้าที่	ด้านการกำกับดูแล	ด้านงบประมาณ	ด้านการบริหารงานบุคคล	ด้านการมีส่วนร่วม
ข้าราชการ	\bar{X}	2.34	1.89	1.99	2.20	2.12	2.04
	S.D.	0.479	0.534	0.653	0.602	0.781	0.706
พนักงานจ้าง	\bar{X}	2.26	1.82	1.823	2.16	2.15	1.81
	S.D.	0.477	0.500	0.576	0.527	0.821	0.590
รวม	\bar{X}	2.32	1.87	1.939	2.187	2.131	1.97
	S.D.	0.477	0.523	0.632	0.578	0.79	0.677

จากตาราง 4.7.1 บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นข้าราชการมีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างได้มากที่สุด ($\bar{X} = 2.34$, S.D.=0.479) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่น้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.89$, S.D.=0.534) ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นพนักงานจ้างที่มีทัศนคติต่อปัญหาด้านโครงสร้างได้มากที่สุด ($\bar{X} = 2.26$, S.D.=0.477) และมีทัศนคติต่อปัญหาด้านอำนาจหน้าที่น้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.82$, S.D.=0.500)

ตาราง 4.8 ทักษะที่มีต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น		Sum of Square	df	Mean Square	F	P
ปัญหารูปแบบและโครงสร้าง	ระหว่างกลุ่ม	1.251	1	1.251	5.750	0.018*
	ภายในกลุ่ม	22.835	105	0.217		
	รวม	24.085	106			
ปัญหาอำนาจหน้าที่	ระหว่างกลุ่ม	0.163	1	0.163	0.596	0.442
	ภายในกลุ่ม	28.797	105	0.274		
	รวม	28.961	106			
ปัญหาการกำกับดูแล	ระหว่างกลุ่ม	1.129	1	1.129	2.876	0.093
	ภายในกลุ่ม	41.226	105	0.393		
	รวม	42.355	106			
ปัญหางบประมาณ	ระหว่างกลุ่ม	0.376	1	0.376	1.127	0.291
	ภายในกลุ่ม	34.997	105	0.333		
	รวม	35.373	106			
ปัญหาการบริหารงานบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	5.799	1	5.799	10.087	0.002*
	ภายในกลุ่ม	60.369	105	0.575		
	รวม	66.168	106			
ปัญหาการมีส่วนร่วม	ระหว่างกลุ่ม	0.362	1	0.362	0.788	0.377
	ภายในกลุ่ม	48.273	105	0.460		
	รวม	48.636	106			

* Sig = 0.05

จากตาราง 4.8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า บุคลากรที่ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างประเภทกันระหว่างเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลมีทักษะต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ด้านปัญหารูปแบบและโครงสร้าง และปัญหาการบริหารงานบุคคลแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แต่มีทักษะต่อปัญหาอำนาจหน้าที่ ปัญหาการติดตามดูแล ปัญหาการมีส่วนร่วมและปัญหางบประมาณ ไม่แตกต่างกัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4.8.1 ค่าเฉลี่ยระหว่างองค์กรกับการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น
ของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตารางค่าเฉลี่ยระหว่างองค์กรกับการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น							
องค์กร		ด้านรูปแบบและ โครงสร้าง	ด้านอำนาจ หน้าที่	ด้านการ กำกับดูแล	ด้านงบประมาณ	ด้านการ บริหาร งานบุคคล	ด้านการมี ส่วนร่วม
เทศบาล ตำบล	\bar{X}	2.22	1.91	1.84	2.24	2.34	1.91
	S.D.	0.469	0.501	0.630	0.518	0.739	0.676
องค์การบริหารส่วน ตำบล	\bar{X}	2.43	1.83	2.05	2.12	1.88	2.03
	S.D.	0.462	0.549	0.622	0.641	0.781	0.680
รวม	\bar{X}	2.32	1.87	1.94	2.19	2.13	1.97
	S.D.	0.477	0.522	0.632	0.578	0.790	0.677

จากตาราง 4.8.1 จะเห็นได้ว่าบุคลากรของเทศบาลตำบลรับรู้ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคลได้มากที่สุด ($\bar{X}=2.34$, S.D.=0.739) และปัญหาด้านอำนาจหน้าที่น้อยที่สุด ($\bar{X}=1.91$, S.D.=0.501) ส่วนบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญกับปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้างมากที่สุด ($\bar{X}=2.43$, S.D.=0.462) และน้อยที่สุดในด้านอำนาจและหน้าที่ ($\bar{X}=1.83$, S.D.=0.549)

ตาราง 4.9 สรุปผลการทดสอบเปรียบเทียบระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ข้อมูลส่วนบุคคล	ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น					
	ด้านรูปแบบและโครงสร้าง	ด้านอำนาจหน้าที่	ด้านการกำกับดูแล	ด้านงบประมาณ	ด้านการบริหารงานบุคคล	ด้านการมีส่วนร่วม
อายุ						
21-30 ปี	2.49	1.77	1.77	2.00	1.92	1.96
31-40 ปี	2.13	1.77	1.80	2.09	2.13	1.85
41-50 ปี	2.39	1.90	2.03	2.24	2.11	1.99
51-60 ปี	2.31	2.03	2.06	2.35	2.35	2.12
F-test	2.508	1.138	1.352	1.362	0.757	0.589
Significant	0.063	0.337	0.262	0.259	0.521	0.624
ภูมิลำเนา						
ในพื้นที่	2.25	1.93	1.95	2.19	2.15	1.99
นอกพื้นที่	2.42	1.79	1.93	2.18	2.09	1.93
F-test	3.290	1.833	0.020	0.004	0.139	0.224
Significant	0.073	0.179	0.889	0.950	0.710	0.637
ระดับการศึกษา						
มัธยมศึกษาตอนปลาย	2.33	1.76	1.50	2.44	2.67	1.33
อนุปริญญา	2.24	1.78	2.21	2.048	2.00	2.071
ปริญญาตรี	2.37	1.87	1.92	2.14	2.08	1.96
ปริญญาโท	2.09	1.94	1.97	2.41	2.33	2.05
F-test	1.834	0.237	0.955	1.404	1.047	1.036
Significant	0.146	0.870	0.417	0.246	0.375	0.380

ตาราง 4.9 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น					
	ด้านรูปแบบและโครงสร้าง	ด้านอำนาจหน้าที่	ด้านการกำกับดูแล	ด้านงบประมาณ	ด้านการบริหารงานบุคคล	ด้านการมีส่วนร่วม
ตำแหน่ง						
ข้าราชการ	2.34	1.89	1.99	2.20	2.12	2.04
พนักงานจ้าง	2.26	1.82	1.823	2.16	2.15	1.81
F-test	0.615	0.475	1.681	0.134	0.021	2.273
Significant	0.435	0.492	0.198	0.775	0.886	0.099
องค์กร						
เทศบาลตำบล	2.22	1.91	1.84	2.24	2.34	1.91
องค์การบริหารส่วนตำบล	2.43	1.83	2.05	2.12	1.88	2.03
F-test	5.750	0.596	2.876	1.127	10.087	0.788
Significant	0.018*	0.442	0.093	0.291	0.002*	0.377

จากตาราง 4.9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตัวแปร พบว่า

1. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีภูมิลำเนาต่างกัน โดยเปรียบเทียบระหว่างบุคลากรที่มีภูมิลำเนาในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์และนอกพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ มีทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อนุปริญญา ปริญญาตรี ปริญญาโท มีทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีตำแหน่งที่ต่างกัน เปรียบเทียบระหว่างข้าราชการและพนักงานจ้าง มีทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างประเภทกัน เปรียบเทียบระหว่างบุคลากรที่สังกัดเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อปัญหาและ

อุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในประเด็นปัญหา 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านรูปแบบและโครงสร้าง 2) ด้านการบริหารงานบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ

5.1 ปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้าง บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคมากกว่าเทศบาลตำบล โดยองค์การบริหารส่วนตำบลมีคะแนนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.462 เทศบาลตำบลมีคะแนนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.469

5.2 ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคล บุคลากรของเทศบาลตำบลมีทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคมากกว่าองค์การบริหารส่วนตำบล โดยเทศบาลตำบลมีคะแนนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.739 องค์การบริหารส่วนตำบลมีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 1.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.781

5.3 ปัญหาด้านอื่นๆ ได้แก่ ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ ปัญหาด้านการกำกับดูแล ปัญหาด้านงบประมาณ ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนนั้น บุคลากรของเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนคติต่อปัญหานี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษา เรื่องปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่น กรณีศึกษาบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์ เพื่อทราบถึงทัศนะของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นและเพื่อเปรียบเทียบปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ต่อการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างคือบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา จำนวน 107 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากการทบทวนแนวคิดและทฤษฎีการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นต่างๆ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผล

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

ผลการศึกษา พบว่า บุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 43.92 รองลงมาคือ อายุ 31-40 ปี ร้อยละ 28.04 อายุ 51-60 ปี ร้อยละ 15.89 และอายุ 21-30 ปี ร้อยละ 12.15 ตามลำดับ มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ ร้อยละ 60.75 และนอกพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ ร้อยละ 39.25 การศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 73.83 รองลงมาคือ ปริญญาโท ร้อยละ 16.82 อนุปริญญา ร้อยละ 6.54 และมีมัธยมศึกษาตอนปลายตอนปลาย ร้อยละ 2.81 ตามลำดับ ตำแหน่งข้าราชการ ร้อยละ 68.22 และตำแหน่งพนักงานจ้าง ร้อยละ 31.78 องค์กรเทศบาลตำบล ร้อยละ 54.21 และองค์กรบริหารส่วนตำบล ร้อยละ 45.79

2. ทักษะของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น

2.1 ปัญหาการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น (6 ด้าน)

ผลการศึกษา พบว่า ทักษะที่มีต่อปัญหาทั้ง 6 ด้านของบุคลากรส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหาการขาดงบประมาณมากที่สุด อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 0.678) ซึ่งเป็นปัญหาด้านคลังและงบประมาณ รองลงมาคือ รูปแบบที่มีการกระจายอำนาจมากขึ้นตัวโครงสร้างการปกครองที่มีลักษณะเฉพาะของพื้นที่นี้ ภายใต้กฎหมายของประเทศไทย (เลือกตั้งผู้ว่า/เขตปกครองพิเศษ) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.44$, S.D. = 0.617) ซึ่งเป็นปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้าง และอันดับสุดท้ายคือ ปัญหาการประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.67$, S.D. = 0.641) ซึ่งเป็นปัญหาด้านอำนาจหน้าที่

2.2 ปัญหาที่ทำให้การพัฒนาการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย

ผลการศึกษา พบว่า ทักษะของบุคลากรที่มีต่อปัญหาที่ทำให้การพัฒนาการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายส่วนใหญ่ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหางบประมาณไม่เพียงพอมากที่สุด อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.51$, S.D. = 0.635) รองลงมาคือ ปัญหาที่รัฐบาลไม่เต็มใจที่จะกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นจริงๆ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.34$, S.D. = 0.713) และอันดับสุดท้ายคือ ปัญหาการบริหารโครงการไม่มีประสิทธิภาพ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.89$, S.D. = 0.718)

3. เปรียบเทียบปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ต่อการรับรู้ปัญหาการกระจายอำนาจของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ อายุ ภูมิภาค ระดับการศึกษา ตำแหน่ง ต่างกัน มีทักษะต่อปัญหาการกระจายอำนาจของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้าง ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่, ปัญหาการติดตามดูแล ปัญหางบประมาณ ปัญหาการมีส่วนร่วม และปัญหาการบริหารงานบุคคลไม่ต่างกันอย่างน้อยสำคัญทางสถิติ แต่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานองค์กรต่างกัน มีการรับรู้ปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้าง และด้านการบริหารงานบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

5.2 อภิปรายผล ตามสมมติฐาน

การศึกษาเรื่องปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่น กรณีศึกษาบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา ซึ่งจากผลการศึกษาร่วมกับการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยขอนำมาอภิปรายผลตามสมมติฐานได้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีทัศนคติต่อปัญหาของการกระจายอำนาจต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภูมิหลังของบุคคลของกลุ่มตัวอย่างพบว่า บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดย บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอายุ ภูมิลาเนา การศึกษา ต่างกันมีทัศนคติต่อปัญหาการกระจายอำนาจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นไปในแนวทางเดียวกับงานวิจัยของ ชัยรัตน์ มาสอน,ชาญชัย ฮวดศรีและ สุรพล พรหมกุล (2565) ที่กล่าวว่าประชาชนที่มีเพศและระดับการศึกษาต่างกัน การมีส่วนร่วมการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่สวนทางกับงานวิจัยของ สนอง บุญเพิ่ม , รศ. ปราโมทย์ ลำไย และรศ.ไฉไล ศักติวรพงศ์ (2556) ที่กล่าวว่า บุคลากรที่มีอายุ การศึกษา ประสบการณ์ทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการบริหารงบประมาณ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 2 บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีตำแหน่งที่ต่างกันมีทัศนคติต่อปัญหาของการกระจายอำนาจต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีตำแหน่งที่ต่างกันเปรียบเทียบระหว่างข้าราชการและพนักงานจ้างมีทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในประเด็นปัญหา 6 ด้าน ที่อ้างอิงจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 3 บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างประเภทกันมีทัศนคติต่อปัญหาของการกระจายอำนาจต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า บุคลากรที่สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ต่างประเภทกันระหว่างเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในประเด็นปัญหา 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านรูปแบบและโครงสร้าง 2) ด้านการบริหารงานบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ

ก) ปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้าง บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคมากกว่าเทศบาลตำบล โดยองค์การบริหารส่วนตำบลมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 2.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.462 เทศบาลตำบลมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 2.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.469

ข) ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคล บุคลากรของเทศบาลตำบลมีทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคมากกว่าองค์การบริหารส่วนตำบล โดยเทศบาลตำบลมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 2.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.739 องค์การบริหารส่วนตำบลมีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 1.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.781

ค) ปัญหาด้านอื่นๆ ได้แก่ ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ ปัญหาด้านการกำกับดูแล ปัญหาด้านงบประมาณ ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนนั้น บุคลากรของเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนคติต่อปัญหานี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นรรธพงศ์ ไคร์เครือ และ นันทยา บุตรสิน ที่ว่าบุคลากรที่ทำงานในประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ควรมีการวางแผนการใช้จ่ายงบประมาณให้เหมาะสม เนื่องจากงบประมาณและรายได้มีไม่เพียงพอ

1.2 การพิจารณาหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ซ้ำซ้อนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อการประหยัดงบประมาณ ลดขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ไม่จำเป็น

1.3 เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ให้แก่ข้าราชการ พนักงานจ้าง รวมไปถึงข้าราชการการเมือง ในราชการส่วนท้องถิ่น

1.4 ควรมีการพิจารณาปรับปรุงโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีปัญหา และแก้ไขให้ตอบสนองต่อการปฏิบัติงานมากขึ้น

1.5 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่งควรศึกษาปัญหาด้านการบริหารงานบุคคล ของที่อื่นๆ เพื่อจะได้มีการบริหารงานบุคคลที่ดี ทำให้บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น

2.2 ศึกษาปัญหาเฉพาะด้านในเชิงลึก เพื่อให้ทราบถึงแก่นแท้ของปัญหาว่าปัญหาแต่ละด้านมีสาเหตุและแนวทางในการแก้ไขปัญหาอย่างไร

2.3 ศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการการเมือง ซึ่งเป็นตำแหน่งที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนและมีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาท้องถิ่น เพื่อให้ทราบว่าบุคคลเหล่านี้ทราบถึงปัญหามากน้อยเพียงใด ซึ่งส่งผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลเหล่านั้น

บรรณานุกรม

- ศ.ดร.โกวิททย์ พวงงาม. (2553). *การปกครองท้องถิ่นไทย*. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. *คู่มือการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น*. กรมส่งเสริมการปกครอง
ท้องถิ่น.
- กองวิชาการและแผน. (2560). *บทบาทฝ่ายปกครองกับการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*.
กรมการปกครอง.
- ขวัญแก้ว จันทรวีเชียร. (2557). *การศึกษาระบบการกำหนดนโยบายสาธารณะไทย : กรณีศึกษา
กระบวนการกำหนดนโยบายด้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วน
ท้องถิ่น*. วิทยานิพนธ์ รัฐศาสตรมหาบัณฑิต : คณะรัฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รศ.ฉัตรสุมน พงศ์ภิญโญ และ ศศ.สิริพันธ์พลรบ. (2558). *แนวทางการปรับปรุงฐานะขององค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบล*. วารสารกฎหมาย
สุขภาพและสาธารณสุข.
- ชัยรัตน์ มาสอน , ชาญชัย ฮวดศรี และ สุรพล พรหมกุล. (2565). *การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อ
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น*. มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น
- ชุมพล นามสังข์. (2561). *การปกครองท้องถิ่นภายใต้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
ฉบับ พ.ศ. 2560: แนวโน้มและความคาดหวัง*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ฐิติมา อุดมศร. (2555). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาองค์การ
บริหารส่วนตำบลในคลองบางปลากด อำเภอสุมทรีบุรีรัมย์ จังหวัดสุรินทร์*. วิทยานิพนธ์
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มหาวิทยาลัยสยาม.
- ศ.ดร.ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์ และ รศ.ดร.กอบกุล รายนคร. (2552). *การขับเคลื่อนองค์กรปกครองส่วน
ท้องถิ่นเพื่อการจัดการบริการสาธารณะที่ดี*. สถาบันศึกษานโยบายสาธารณะ.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พระมหาทัศนพงษ์ ชยเมธี (กลินศรีสุข) , สุรพล พรหมกุล และ ชาญชัย ฮวดศรี. (2564). *การมีส่วนร่วม
ทางการเมืองของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอสทิงพระ จังหวัด
ชัยภูมิ*. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น.
- ดร.ไททัศน์ มาลา. (2559). *การคงอยู่ของกำนันผู้ใหญ่บ้านในบริบทของการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น:
กรณีศึกษาจังหวัดปทุมธานีและจังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. มหาวิทยาลัยราชภัฏ
วไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์.

- ธนาวุฒิ คำศรีสุข และ กัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์. (2564). *ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. บทความวิชาการ. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ธนาวุฒิ คำศรีสุข และ กัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์. (2565). *การบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก*. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ศ.(เกียรติคุณ)ดร.ธนศวร์ เจริญเมือง. (2542). *เทศบาลในทศวรรษหน้า เลือกตั้งนายกเทศมนตรีโดยตรง*. โครงการศึกษาการปกครองท้องถิ่น คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศ.(เกียรติคุณ)ดร.ธนศวร์ เจริญเมือง. (2550). *การปกครองท้องถิ่นกับการบริหารจัดการท้องถิ่นอีกมิติหนึ่งของอารยธรรมโลกภาคแรกจากยุคกรีกถึงยุคทุนนิยมตะวันตก*. คบไฟ.
- ศ.(เกียรติคุณ)ดร.ธนศวร์ เจริญเมือง. (2551). *ดอกไม้ LDC บานสะพรั่ง: หนึ่งทศวรรษการกระจายอำนาจของรัฐไทย* (พ.ศ. 2540-2550). ในณรงค์ เพชรประเสริฐ. ก้าว(ไม่)พ้นประชานิยมการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น (น. 8-56).
- ปรีณดา มีฉลาด. (2556). *ปัญหาการกระจายอำนาจทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ศ.ดร.นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. (2547). *องค์ประกอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลำดับที่ 2 เรื่องภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. สารานุกรมการปกครองท้องถิ่นไทย. สถาบันพระปกเกล้า.
- นรรธพงศ์ ไคร์เครือ และ นันทยา บุตรสิน. (2558). *ปัญหาการบริหารงานคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดระยอง*. มหาวิทยาลัยนครพนม.
- พสธร พันธุ์สุวรรณ. (2556). *ปัญหาการออกกฎหมายกระทรวงมหาดไทยเพื่อควบคุมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย : ศึกษากรณีเทศบาล*. วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรบัณฑิต. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542. (2542). (2542, พุทธศักราช 17). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 116 ตอนที่ 114 ก. หน้า 48-66.
- พัสดราภรณ์ เหลืองอิงคะสุต. (2560). *ปัญหาการออกกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยเพื่อกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- โกคิน พลกุล และคณะ. (2538). *แนวทางการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เสนอคณะกรรมการกฤษฎีกา*. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มานิช นามเดช. (2559). *การกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. สถาบันพระปกเกล้า.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540. (2540). (2540, ตุลาคม 11).
ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 114 ตอนที่ 55 ก.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. (2550). (2550, สิงหาคม 24).
ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 124 ตอนที่ 47 ก.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. (2560). (2560, เมษายน 6).
ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 134 ตอนที่ 40 ก.
- วิทยาลัยพัฒนาการปกครองท้องถิ่น. (2550). *ร่วมคิด ร่วมปฏิรูป การบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น*. สถาบันพระปกเกล้า.
- ศ.วุฒิสาร ตันไชย. (2544). *การกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น*. ศูนย์ศึกษาการพัฒนา
 ประชาธิปไตย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศ.วุฒิสาร ตันไชย. (2557). *การกระจายอำนาจและประชาธิปไตยในประเทศไทย*.
 สถาบันพระปกเกล้า.
- ศ.ดร.สกันธ์ วรรณวัฒนา. (2553). *วิถีใหม่การพัฒนารายรับท้องถิ่นไทย*. วิทยาลัยพัฒนาการปกครอง
 ท้องถิ่น สถาบันพระปกเกล้า.
- รศ.สุนทรชัย ขอบยศ. (2554). *ทศวรรษแห่งการกระจายอำนาจและแนวโน้มท้องถิ่นไทย*.
 วารสารรัฐประศาสนศาสตร์.
- สุวัสดิ โภชนพันธ์. (2547). *ประวัติการปกครองท้องถิ่นไทย*. สถาบัน พระปกเกล้า.
- ศ.ดร.สมคิด เลิศไพฑูรย์. (2543). *การกระจายอำนาจตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการ
 กระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542*.
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศ.ดร.สมคิด เลิศไพฑูรย์. (2547). *กฎหมายปกครองท้องถิ่น*. สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจา
 นุเบกษา.
- สนอง บุญเพิ่ม , รศ.ปราโมทย์ ลำไย และรศ.ไฉไล ศักดิ์วิระพงศ์. (2556). *ปัญหาในการบริหาร
 งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภออนน้ำขุน จังหวัด
 อุบลราชธานี*. มหาวิทยาลัยนครพนม

อริย์ธัช บุญถึง. (2563). *ปัญหาความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: ศึกษากรณีการตรวจเงินองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พระมหาอานันต์ อนนตปญโญ , พระมหาวิรุจ วิโรจน์, พระครูวินัยธรรมรชิต ปยุตโต, พระครูสังฆรักษ์ทวี อภโย และ ชนาธิป ศรีโท. (2565). *ศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นในเขตอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย*. มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.

ผศ.ดร.อรทัย ก๊กผล และ ธนิษฐา สุขะวัฒน์. (2550). *การเสริมสร้างระบบกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างสร้างสรรค์ : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล*. สถาบันพระปกเกล้า.

ภาคผนวก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัย
(Item Objective Congruence: IOC)

ผู้ทรงคุณวุฒิท่านที่ 1

ชื่อ-สกุล	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชายนีย์ ช. บุญพันธ์
ตำแหน่ง	หัวหน้าสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
สถานที่ทำงาน	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

ผู้ทรงคุณวุฒิท่านที่ 2

ชื่อ-สกุล	ดร.สิริวิทย์ อีสโร
ตำแหน่ง	รองคณบดีฝ่ายยุทธศาสตร์และบัณฑิตศึกษา
สถานที่ทำงาน	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

ผู้ทรงคุณวุฒิท่านที่ 3

ชื่อ-สกุล	ดร.ดนุวัศ สุวรรณวงศ์
ตำแหน่ง	อาจารย์
สถานที่ทำงาน	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

ตารางสรุปค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือการวิจัยของผู้ทรงคุณวุฒิ
แบบสอบถามเรื่อง

ท่านที่ 1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชายนิษฐ์ ช. บุญพันธ์

ท่านที่ 2 ดร.สิริวิทย์ อีสโร

ท่านที่ 3 ดร.ดนุวัศ สุวรรณวงศ์

ข้อ	ข้อความคำถาม	ประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ					
		ท่าน ที่ 1	ท่าน ที่ 2	ท่าน ที่ 3	รวม	IOC	ข้อเสนอแนะ
ส่วนที่ 1 ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม							
1	อายุ	1	1	1	3	1	
2	ภูมิลำเนาเดิม	1	1	1	3	1	
3	ระดับการศึกษา	1	1	1	3	1	
4	ตำแหน่ง	1	1	1	3	1	
5	องค์กร	1	1	1	3	1	

ชื่อ	ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					
		ท่าน ที่ 1	ท่าน ที่ 2	ท่าน ที่ 3	รวม	IOC	ข้อเสนอแนะ
ส่วนที่ 2 ข้อที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจาก ส่วนกลางสู่ท้องถิ่น							
ปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้าง							
1	รูปแบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ (ผู้ว่าฯมาจากการแต่งตั้ง/มี ศอ.บต./ เลือกลง อบต.)	1	1	1	3	1	
2	รูปแบบที่มีการกระจาย อำนาจมากขึ้นด้วยโครงสร้าง การปกครองที่เหมือนกับส่วน อื่นๆของประเทศ (เพิ่มอำนาจให้ อบจ. อบต. มากขึ้น)	1	1	1	3	1	
3	รูปแบบที่มีการกระจาย อำนาจมากขึ้นด้วยโครงสร้าง การปกครองที่มี ลักษณะเฉพาะของพื้นที่นี้ ภายใต้กฎหมายของประเทศ ไทย (เลือกตั้งผู้ว่าฯ / เขต ปกครองพิเศษ)	1	1	1	3	1	

ข้อ	ข้อความ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					
		ท่าน ที่ 1	ท่าน ที่ 2	ท่าน ที่ 3	รวม	IOC	ข้อเสนอแนะ
ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่							
1	ปัญหาการบริหารงาน/การประสานงานภายในองค์กร เพื่อให้การบริการสาธารณสุขมีประสิทธิภาพ	1	1	1	3	1	แก้ไขสำนวน
2	ปัญหาการประสานงานกับองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นๆ เพื่อทำงานร่วมกัน	1	1	1	3	1	แก้ไขสำนวน
3	ปัญหาโครงการพัฒนาสาธารณสุขภูมิภาคให้มีความทั่วถึง	1	1	1	3	1	แก้ไขสำนวน
4	ปัญหาการจัดการทรัพยากร/สิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นให้มีความยั่งยืน	1	1	1	3	1	แก้ไขสำนวน
5	ปัญหาการจัดการสาธารณสุข	1	1	1	3	1	
6	ปัญหาการจัดการการศึกษา	1	1	1	3	1	
7	ปัญหาการทับซ้อนของอำนาจ	1	1	1	3	1	
ปัญหาด้านการกำกับดูแล							
1	ปัญหาด้านการกำกับดูแลส่งผลต่อการทำงาน	1	1	1	3	1	
2	ปัญหาการสนับสนุนเจ้าหน้าที่จากจังหวัด/อำเภอ/กรม ส่งเสริมฯ	1	1	1	3	1	

ข้อ	ข้อความ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					
		ท่าน ที่ 1	ท่าน ที่ 2	ท่าน ที่ 3	รวม	IOC	ข้อเสนอแนะ
ปัญหาด้านการคลังและงบประมาณ							
1	ปัญหาการขาดงบประมาณ	1	1	1	3	1	
2	ปัญหาการบริหารงบประมาณ	1	1	1	3	1	
3	ปัญหาการจัดเก็บภาษี	1	1	1	3	1	
ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคล							
1	ปัญหาการขาดบุคลากร	1	1	1	3	1	
ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน							
1	ประชาชนขาดการมีส่วนร่วม	1	1	1	3	1	
2	ปัญหาการสนับสนุนของ ประชาชนในท้องถิ่น	1	1	1	3	1	

ข้อ	ข้อความ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					
		ท่าน ที่ 1	ท่าน ที่ 2	ท่าน ที่ 3	รวม	IOC	ข้อเสนอแนะ
ส่วนที่ 2 ตอนที่ 2 ปัญหาที่ทำให้การพัฒนาการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย							
1	การคอร์รัปชัน	1	1	1	3	1	
2	ความไม่โปร่งใส	1	1	1	3	1	
3	ประชาชนไม่มีส่วนร่วม	1	1	1	3	1	
4	ขาดบุคลากรทำงานล่าช้า	1	1	1	3	1	
5	บริหารโครงการไม่มีประสิทธิภาพ	1	1	1	3	1	
6	งบประมาณไม่เพียงพอ	1	1	1	3	1	
7	ปัญหาด้านการกำกับดูแล	1	1	1	3	1	
8	ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่	1	1	1	3	1	
9	ขาดผู้นำท้องถิ่นที่มีความสามารถ	1	1	1	3	1	
10	รัฐบาลไม่ได้กระจายอำนาจให้ท้องถิ่นอย่างแท้จริง	1	1	1	3	1	แก้ไขสำนวน
11	รูปแบบการปกครองท้องถิ่นในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในพื้นที่	1	1	1	3	1	

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

Reliability Statistics	
Cronbach's Alpha	N of Items
.952	48

	Item-Total Statistics			
	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
1. รูปแบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ (ผู้ว่าฯมาจากการแต่งตั้ง/มีศอ.บต./เลือกตั้ง อบท.)	146.50	475.707	.540	.951
2. รูปแบบที่มีการกระจายอำนาจมากขึ้นด้วยโครงสร้างการปกครองที่เหมือนกับส่วนอื่นๆของประเทศ (เพิ่มอำนาจให้อบจ. อบต. มากขึ้น)	146.50	473.569	.545	.951

	Item-Total Statistics			
	Scale Mean		Corrected	Cronbach's
	if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
3. รูปแบบที่มีการกระจายอำนาจมากขึ้นด้วยโครงสร้างการปกครองที่มีลักษณะเฉพาะของพื้นที่นี้ภายใต้กฎหมายของประเทศไทย (เลือกตั้งผู้ว่าฯ / เขตปกครองพิเศษ)	146.40	478.041	.501	.951
1. ปัญหาการบริหารงาน/ การประสานงานภายในองค์กร เพื่อให้การบริการสาธารณะมีประสิทธิภาพ	146.40	481.972	.387	.952
2. ปัญหาการประสานงานกับองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นๆ เพื่อทำงานร่วมกัน	146.80	484.441	.361	.952
3. ปัญหาการขาดบุคคลากร	146.27	470.202	.562	.951
4. ปัญหาการขาดงบประมาณ	145.90	475.403	.463	.951
5. ปัญหาการบริหารงบประมาณ	146.57	477.702	.539	.951
6. ปัญหาการจัดเก็บภาษี	146.73	481.720	.411	.952
7. ปัญหาการมีส่วนร่วมของประชาชน	146.70	482.424	.428	.951

	Item-Total Statistics			
	Scale Mean		Corrected	Cronbach's
	if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
8. ปัญหาโครงการพัฒนา สาธารณสุขปโมคให้มีความ ทั่วถึง	146.67	483.333	.411	.952
9. ปัญหาการจัดการ ทรัพยากร/สิ่งแวดล้อม ของท้องถิ่นให้มีความ ยั่งยืน	146.73	484.340	.418	.951
10. ปัญหาการจัดการ สาธารณสุข	145.87	474.740	.503	.951
11. ปัญหาการจัดการ การศึกษา	146.90	480.990	.399	.952
12. ปัญหาการสนับสนุน จากประชาชนในพื้นที่/ ท้องถิ่น	146.63	469.551	.790	.950
13. ปัญหาการสนับสนุน จากเจ้าหน้าที่รัฐฝ่าย ปกครองเช่นจังหวัด/ อำเภอ/กรมส่งเสริมฯ	146.33	469.609	.631	.950
14. ปัญหาการทับซ้อน ของอำนาจหน้าที่	146.40	474.455	.521	.951
15. ปัญหาด้านการกำกับ ดูแล	146.70	471.803	.648	.950

	Item-Total Statistics			
	Scale Mean		Corrected	Cronbach's
	if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1. ท่านคิดว่าแผนยุทธศาสตร์และงบประมาณและการบริหารงานขององค์กรท้องถิ่นในพื้นที่ภาคใต้ในปัจจุบันของรัฐบาลประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด	146.63	483.275	.397	.952
	146.20	460.303	.695	.950
1. การคอร์รัปชัน				
2. ความไม่โปร่งใส	146.37	464.171	.718	.950
3. ประชาชนไม่มีส่วนร่วม	146.83	475.454	.750	.950
4. ขาดบุคลากรทำงานล่าช้า	146.73	469.513	.779	.950
5. บริหารโครงการไม่มีประสิทธิภาพ	146.77	478.875	.459	.951
6. งบประมาณไม่เพียงพอ	145.83	472.489	.565	.951
7. ปัญหาด้านการกำกับดูแล	146.67	466.644	.736	.950
8. มีผู้ฉ้อฉลในพื้นที่	146.97	463.137	.777	.949
9. ขาดผู้นำท้องถิ่นที่มีความสามารถ	146.70	465.459	.754	.950
10. รัฐบาลไม่ได้กระจายอำนาจให้ท้องถิ่นอย่างแท้จริง	145.97	468.171	.628	.950

	Item-Total Statistics			
	Scale Mean		Corrected	Cronbach's
	if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
11. รูปแบบการปกครอง ท้องถิ่นในปัจจุบันยังไม่ เหมาะสมและไม่ สอดคล้องกับสภาพ ปัญหาในพื้นที่	146.20	465.614	.686	.950

แบบสอบถาม

การวิจัยเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นในทัศนะของบุคลากรท้องถิ่น : กรณีศึกษาบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา”

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ใช้สำหรับข้าราชการ พนักงานจ้าง เทศบาลตำบลกระแสดินธุ์ เทศบาลตำบลเชิงแส องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะใหญ่ องค์การบริหารส่วนตำบลโรง
2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้
 - ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น
3. แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยรัฐประศาสนศาสตร์ มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
4. การตอบแบบสอบถามนี้ขอให้ท่านตอบโดยอิสระ ตามความรู้ ความเข้าใจที่แท้จริงของท่าน คำตอบของท่านจะถูกเก็บไว้เป็นความลับและนำไปใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น

ขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้
 นายณัฐพล ยอดหวาน
 ผู้วิจัย

คำชี้แจง: เติมคำตอบในช่องว่างหรือใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง □
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. อายุ

- 1. 21 – 30 ปี
- 2. 31 – 40 ปี
- 3. 41 – 50 ปี
- 4. 51 – 60 ปี

2. ภูมิลำเนาเดิม ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

3. ระดับการศึกษา

- 1. มัธยมศึกษาตอนปลาย
- 2. อนุปริญญา
- 3. ปริญญาตรี
- 4. ปริญญาโท
- 5. ปริญญาเอก

4. ตำแหน่ง

- 1. ข้าราชการ
- 2. พนักงานจ้าง

5. องค์กร

- 1. เทศบาลตำบล
- 2. องค์กรบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ 2

1. ปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น

ปัญหาด้านรูปแบบและโครงสร้าง	ระดับความเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. รูปแบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงใดๆ (ผู้ว่าฯมาจากการแต่งตั้ง/มีศอ.บต./ เลือกตั้ง อบต.)			
2. รูปแบบที่มีการกระจายอำนาจมาก ขึ้นด้วยโครงสร้างการปกครองที่ เหมือนกับส่วนอื่นๆของประเทศ (เพิ่มอำนาจให้ อบจ. อบต. มากขึ้น)			
3. รูปแบบที่มีการกระจายอำนาจมาก ขึ้นด้วยโครงสร้างการปกครองที่มี ลักษณะเฉพาะของพื้นที่นี้ ภายใต้ กฎหมายของประเทศไทย (เลือกตั้งผู้ว่าฯ / เขตปกครองพิเศษ)			

ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่	ระดับความเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. ปัญหาการบริหารงาน/การ ประสานงานภายในองค์กร เพื่อให้การ บริการสาธารณะมีประสิทธิภาพ			
2. ปัญหาการประสานงานกับองค์กร ปกครองท้องถิ่นอื่นๆ เพื่อทำงาน ร่วมกัน			
3. ปัญหาโครงการพัฒนา สาธารณูปโภคให้มีความทั่วถึง			
4. ปัญหาในการจัดการทรัพยากร/ สิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น			

5. ปัญหาการจัดการสาธารณสุข			
6. ปัญหาการจัดการการศึกษา			
7. ปัญหาการทับซ้อนของอำนาจ			

ปัญหาด้านการกำกับดูแล	ระดับความเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. ปัญหาด้านการกำกับดูแลส่งผลกระทบต่อการทำงาน			
2. ปัญหาการสนับสนุนเจ้าหน้าที่จากจังหวัด/อำเภอ/กรมส่งเสริมฯ			

ปัญหาด้านการคลังและงบประมาณ	ระดับความเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. ปัญหาการขาดงบประมาณ			
2. ปัญหาการบริหารงบประมาณ			
3. ปัญหาการจัดเก็บภาษี			

ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคล	ระดับความเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. ปัญหาการขาดบุคลากร			

ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน	ระดับความเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. ประชาชนขาดการมีส่วนร่วม			
2. ปัญหาการสนับสนุนของประชาชนในท้องถิ่น			

2. ปัญหาที่ทำให้การพัฒนาการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย

ปัญหาที่ทำให้การพัฒนาการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จ	ระดับความเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. การคอร์รัปชัน			
2. ความไม่โปร่งใส			
3. ประชาชนไม่มีส่วนร่วม			
4. บุคลากรทำงานล่าช้า			
5. บริหารโครงการไม่มีประสิทธิภาพ			
6. งบประมาณไม่เพียงพอ			
7. ปัญหาด้านการกำกับดูแล			
8. ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่			
9. ขาดผู้นำท้องถิ่นที่มีความสามารถ			
10. รัฐบาลไม่ได้กระจายอำนาจให้ท้องถิ่นอย่างแท้จริง			
11. รูปแบบการปกครองท้องถิ่นในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในพื้นที่			

*****ขอขอบพระคุณอย่างสูง ความเห็นของท่านจะเป็นประโยชน์ในการทำวิจัยครั้งนี้*****

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล

นายณัฐพล ยอดหวาน

รหัสประจำตัวนักศึกษา 6210521519

วุฒิการศึกษา

วุฒิ

ชื่อสถาบัน

ปีที่สำเร็จการศึกษา

นิติศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

2558

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครองปฏิบัติการ)

ที่ทำการปกครองอำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ที่ว่าการอำเภอฉวาง ตำบลฉวาง อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช